

AMERİKA

Dünya Mizahın-
dan Örnekler

Sırıkla Atlama Şampiyonu

Bay ve Bayan Quigley (Aşıklar Uçurumunun Amerikan Folklorundaki rolü) adlı kitapları ile tanınan bir profesör aile idiler. Şimdiye kadar Amerika'da gezmedikleri bir karış toprak bile yoktu. Bu geziler sonucunda tam 872 tane Aşıklar Uçurumu tesbit etmişlerdir.

Amerikan Folklorunda büyük bir yer alan bu uçurumlar, hemen her zaman için genç, güzel bir kızla ilgili ve genellikle yaşıtlarıyla bir yarışma şeklinde olur. Bu yarışmaların amacı, yarışmacıların birbirlerini kızdıkları için, yarışmaların sonunda bir kızla evlenmeleridir.

— Aşıklar uçurumu... Sebepi ne imiş böyle demelerinin?
— Çok eskiden iki kızlıderili atlamışta burdan...

Frank Sullivan

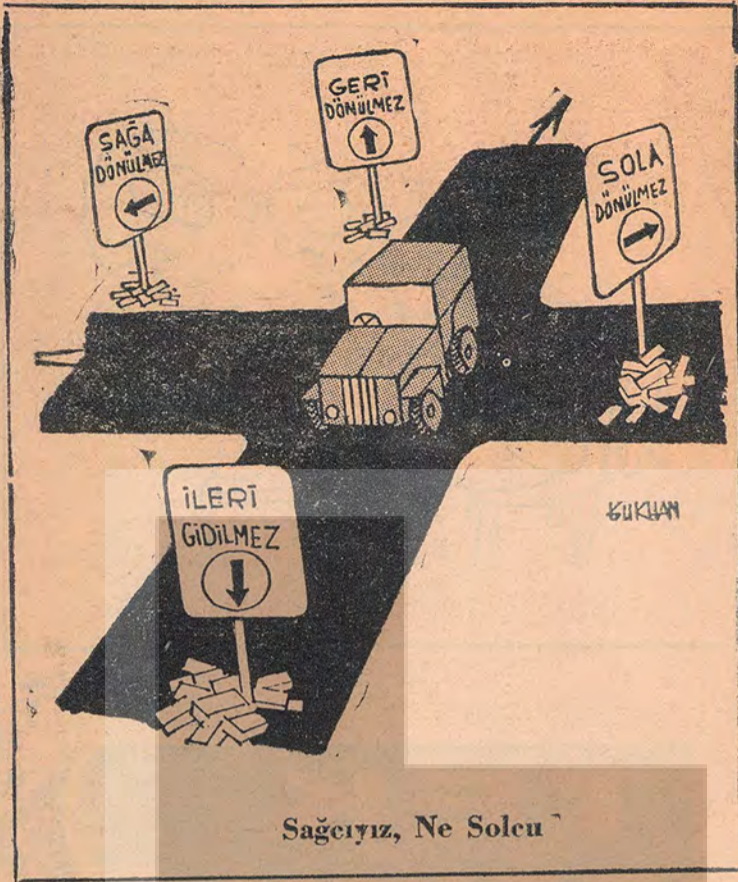
— Otüme mi atlamışlar?
— Yok canım öyle bir şey söy-
lemedim!
— Karım ve ben havretle:
— Yani oradan düşüldüler hâlâ yaşıyorlar mı?
— Ben düşüldü demedim, Bey atladılar dedim.
— İkisi de aynı değil mi?
— Havır. —Aman boğazım da amma kurudu! —
Ben:
— Garson! Hemen bir bira! di-
ye çağırırım
— Tesekkür ederim! dedi Al,
zaten biranın varış sakalın içi-
ne gidiyor... Ha ne diyordum?
— Otabilir. Hem de manzarası harikalı.
Karım,
— Kesin olarak öğrenmeliz.
Bunun için de köye gidip en ya-
şlıından soralım... dedi.
Zaten köy, uçurumun yan ta-
rafında doğtu, bir kuş yuvası gibi
görünüyordu. Yılan gibi kıvrılan
bir yan uçurum olan yoldan köye
inmek onbes dakika sürdü.
Köyde birçok kimseye eski hatıra
lara ait sorular sorarak köyün en
yaşlı adamı olduğunu anladığı-
mız —1865'de babası, kucağına
alıp Abraham Linkoln'ün cenaze-
sine götürmüştü— Mr. Al! bulduk
— Bu kadar yaşlı olmanız rağ-
men çok düşüncelidir! dedi karım,
nasıl bu kadar dinç kalabildiniz?
Adam:
— Herşeyi alaya alırım çok bir-
ra içerim, dedi.
Güldük ve hemen bir meyha-
peye girdik. Garsona:
— Bira! dedim.
Karım:
— Kocamla dolaşırken şu kar-
şındaki uçurum dikkaitemizi çekti.
Acaba hiç ismi yok mudur o-
ranın? diye sordu.
— Vardır, dedi Al. (Aşıklar U-
çurumu) derler oraya.
Karım, bir astronom, yeni bir
yıldız keşfetmiş veya Neptünün
başka bir peyki olduğunu bul-
muş gibi heyecanla sızdırdı.

— Eee? Sonra ne oldu? Düştü
mü oğlan? diye sordu.
— Yok be Hanım. Oyle birşey
söyledim mi? Çocuk, okumaya
çok meraklı idi.
— Pekî çocuk sevgilisine kavu-
şabilirdi mi?
— İki metre kaldı yetişmesin!
Karım:
— Ne yazık dedi, demek tek-
rar düşmanlarının baltaları üze-
rine düştü!
— Öyle söylemedim. Eğer J.
Feunimore Cooper olmasaydı siz-
in dediğinin olacaktı!
— J. Feunimore Cooper mi?
— Evet!... Çocuk, okumayı çok
sevdi. O gün de okumak için
Cooper'in bir kitabını almış ya-
nına ve arka cebine k-
nun sayesinde kurtul!

— Nasıl?
— Yine kurudu damağım! Hay
Allah!
— Garson, çabuk bir bira!
— Ha, ne diyordum? Babasının
kızını vermek istediği adam uç-
ruma gelmiş ve okunu bütün
kuşu ile çocuğa savurmuş. Ok
çocuğun arka cebindeki kitaba
gelmış. Kitabı delmiş ve yarım
santim kadar çocuğun tenine de
işlemiş. Tabii bu darbe ile çoc-
uk bir çığlık koparmış ve yarım
metre yukarı fırlamış mı!
— Ve böylece çocuk tepeye tu-
tunmuş, ha? dedi karım.
— Yok. Hâlâ bir buçuk metre-
lik bir mesafe kalmış!
— Öyleyse herşey rağmen yi-
ne düşmanlarının baltalarına
düştü! Eyyah!
— Aman, biktım şu boğazım-
dan. Yine kurudu!
Ben,
— Garson, çabuk bira! Duple
olsun... dedim.
— Pekî, ne oldu? dedi karım.
— Kızı saçından yakalamış.
— Sağından?
— Tabii. Kızın saçları bir bu-
çuk metre uzunmuş. Masallardaki
gibi... Evet. Kız bir ağaç iyice
kavramış ve saçını uzatmış. Çoc-
uk tutunca kurtulmuş.
— Ölümden?
— Evet, bayan!
— Ne güzel, dedi karım, göz
yaşlarını silerek.
Karım,
— Demek buradan düşen olma-
dı. Ne acapı. Obürlerinin tam
tersi. Burada atlamalar neşeyle
bitiyor! dedi.
Ben,
— Bunlar... önce kızla ev-
lenmek adamın yüzünü görmeliydi.
Herhalde kıpkırmızı olmuş-
tur! dedi.
— Zaten kızlıderililerin yüzü
kırmızıdır dedi.
— Pekî, onlar mutlu bir hayat
sürdüler mi?
— Yaaa, geçinip gittiler. Duy-
duğuma göre yıllarca bir şirkete
memleket, memleket dolaşp bi-
raz para yapıp emekli olmuşlar.
Bir çocukları Yale Üniversitesin-
de okuyor. Geçenlerde gazetede
okudum. Dünya sıırıkla atlama
rekoru kırmış!

Namuz sözü

Bir milyon er ogluna şu öğü
dü veriyordu
— İş hayatında başarı kazan-
mak için iki şey gereklidir.
— Nedir onlar babacığım?
— Namuslu ve akıllı olmak
— Namus nedir babacığım?
— Hayatta gerektiği zaman
söz vereceksin ve bu sözü tu-
tacaksın.
— Pekî, akıllı olmak ne de-
mekti?
— Akıllı olmak da bu na-
mus sözünü hiçbir vakit ver-
memektir.

Sağcıyız, Ne Solcu

Basın Sergisi

Milliyet Akşam

Bir tarihte Sadettin Heper-
le efendimizi (Mevlana) zi-
yaret için Konyaya gittik İstasyon-
dan türbeye telefon ettik.
— Buyurun, bekliyoruz.
Denildi. Bir arabaya bindik tür-
beye geldik. Kapı kapalı...
Çaldık, ses yok. Vurduk, yine
ses yok. Kapının aralığında ba-
kıyoruz. Avluda adamlar dolaşı-
yorlar, fakat bizi işitmiyorlar. Ka-
pı duvar kesilmiş!
Sadettin Bey:
— Biz hatâ ettik, dedi, evvelâ
Hazret-i Şems'e gidecek, onu zi-
retten sonra efendimize gelecek-
tik.
Hemen Hazret-i Şems'e koştuk.
Onun hâkîpâyine yüz sürdük, son-
ra türbeye döndük. Daha uzaktan
kapının açık olduğunu gördük.
Müdür Mehmet Önder:
— Nerede kaldınız? dedi, sizi
bekliyorduk.
— Evet ama Mevlana, Şems'ten ev-
vel huzurluna girmekliğimize mü-
saade buyurmamıştı.

Cumhuriyet

İki bön Alman var. Fakir adam-
lar. Bunlara günün birinde piyan-
go vuruyor. Bol para. İlk iş se-
yahate çıkmak. Ve bu yolda Pari-
se geliyorlar.. Birisi diyor ki:
— Paris'e gelen yabancılar mu-
haka —Meçhul Asker- e bir çelenk
koyar.
Bir çelenk yapıyorlar. Temiz
giyiyorlar.. Paristeki Etuval mey-
danında, Meçhul Askerin mezarı-
na askeri adamlarla yaklaşıyorlar..
İkisi birden çelenk koyuyor. Doğ-
ruluyor.. selâmlıyor.. ve birisi ay-
rılıyor. Ötekî biraz gecikiyor, son-
ra gözleri nemli o da geri geliyor.
Arkadaşı soruyor:
— Ne o? Neden geciktin?
Gözlerini silerek:
— Annem bana «Sen bir Meç-
hul Askerin oğlusun!» dedi, Ba-
bamin mezarında bulunduğumu
hatırladım dal. cevabını veriyor.
Ben bu fikrayı beğendim doğru-
su..

Yeni Sabah

Bdan Taksim'e otobüsle çık-
tım. Yolculuğumuz hayli
uzun sürdü. Saat onbuçuk civarı-
ydı. Yarımda oturan bey, durup
dururken gülümse başlaştığını pek
yadırgayınca, akıma gelen fikrayı
ona da anlatmak zorunda kal-
dım. Deli sanmasın diye...
Efendim yandan çarklı vapur-
ların adalar ile köprü arasında üç
buçuk saatte aldığı devirlerde.
Simsî Molla'ya sormuşlar:
— Efendi hazretleri nerede ika-
met buyuruyorsunuz?
Gayet sâkin cevap vermiş:
— Ada vapurunda efendim.

Şeref Gürsoy'a niçin kendin-
kızla evlendiğini sordular.
— Felâketlerin en küçü günü
seçtim, dedi ve ilâve etti: Çün-
den çok küçük yaşta bir
kü Balzac'ın dedi gibi «Kadınlar
onaltısında çizilir, yirmibeşinde
boyanır ve otuzunda silinir.

B. FELEK

Zübütlük

Pazartesi günleri çıkar haftalık siyasi mizah gazetesi * Sahibi ve yazı
işleri yönetimi: MERAL NESİN * Yönetim yeri: Çagaolu, Nuruosma-
ni, Gazi Sinan Paşa Sokak No: 12 — İSTANBUL * Telefon: 22 58 04
* Abone: Yıllık 25, altı aylık 13 İradır. Yabancı Döketer için yıllık 50,
altı aylık 25 İradır. Derginin ukağı gönderilmesi isteniyorsa ayrıca
uçak masrafı abone parasına eklenir. * İlan Bir sütun üzerinden her
sütunun santimi 15 İradır * Gönderilen yazı ve karikatürler yayınlan-
mı, yayınlanmaması geri verilmez * 50 kuruş, geçmiş sayılar 75 kuruş
* İstanbul'da Güney Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip basılmaktadır.
26 Kasım 1962 * Cilt: 1, Sayı: 43

Marko paşa

NE SAĞCIYIZ NE SOLCU FUTBOLCUYUZ FUTBOLCU

Zübülük

BASYAZI

Biz Avrupalıyız!

Yazan: Ebu Maslahattin-i Avrup
ai İbn-i veled-i Garbi

HALA ve Hâla kanlı ehl-i şâh mübahabelerinin taht-ı tesira-
tının ekstisi altında kalarak dîni bir taassupla memleketi-
mizi bir Asya memleketi ve Şark diyarı telâki eden zih-
niyyete karşı mücadele etmemizin zamânı gelmiştir ve hattâ, yaz
saati münasebeti ile, biraz da geçmiştir. Tarafgirane ve garaz-
kârâne bir şekilde biz Avrupalı adedemeyen ve bizim Garplı ol-
duğumuzu inkâr ederek biz Asyalı gruba dâhil etmek isteyen-
lere karşı nefsimizi müdafaa etmek mecburiyetinde (müdafaa-i
nefs girer, cezası yoktur) ve Avrupalı bir memleket ve bir iç-
timal heyet-i medeniyet-i âlâmet olduğumuzu da isbat ile mi-
kellef bulunuyoruz.

Şurası muhakkaktır ki (neresi?) daha Tanzimat Fermanı
ve Gülhane Hattı Hümayun'un ilânı zamanından beri, Avru-
palı olduğumuzu maalesef bir türlü isbat edememiş bulunuyor-
uz.

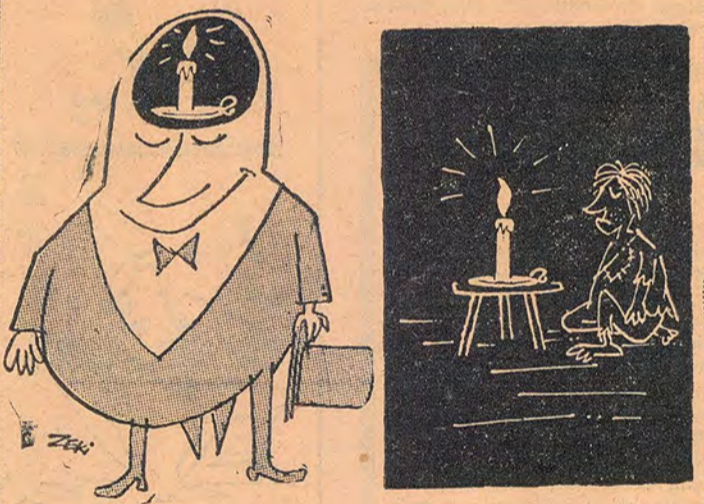
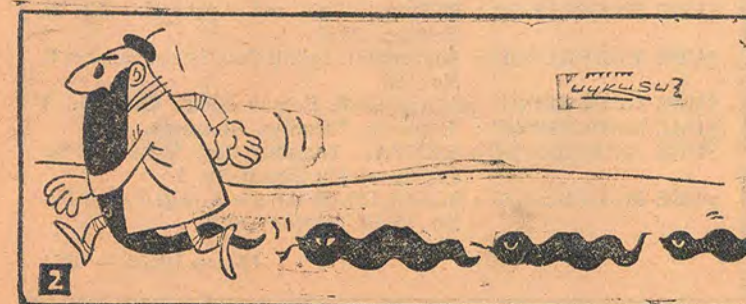
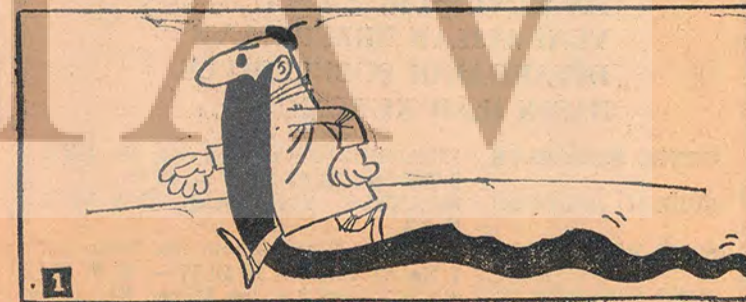
DÜNYA Futbol Şampiyonası münasebeti ile, bizim takım,
özet tekrar ediyorum bizim takım, tarafgirane ve garazkâr-
rane hareket eden ve gazhane tarafındaki kaleyi seçen bey-
nelmille futbol otoriteleri tarafından maalesef Asya grupuna
dâhil edilmiş bulunuyor. Elbet ve elbet âlakadar makamlar bu
fâhiş hatalı karara itiraz ederek tashihi yoluna giderek milli iti-
barımızı kurtaracak ve bizim takımın Avrupalıların takımların-
dan hiç bir farkı olmadığını (pek cüz'î bir fark varsa da mühim
değildir ve sınırdır) isbat edecekler. İcap ederse delillerimizi
de meydana çıkarabiliriz.

Binaenaleyh milli takımımızın, Asyalı takımlar grupuna de-
ğil, Avrupa takımları arasına dâhil edilmeleri lâzım gelir. Ve
icap ederse biz—ki icap etmektedir—bu milli davayı şeref ve
haysiyet meselesi yapıparak daha üst dereceli mercilerde de mü-
dafaaдан çekinecek değiliz.

BİZİM Avrupalı olduğumuz ise, münakaşa edilmeyecek ka-
dar bâriz ve aşîkar bir hakikattir. Çünkü biz Viyana kapta-
rında, Mevlânekapıda, Azapkapıda, Orta Asyada, seddi Çin-
de, Veliefendi çayırında, bayramlarda Kadırga meydanında at
koşturmadık mı? Çünkü biz Mezopotamya'da, Kazablanka'da,
Mülenruj'da, Taksim'de Maksim'de, Londra Bar'da, Klöp Bil-
memkaç'ta, Küçükçiftlik gazinosunda kadeh tokuşturmadık mı?
Ve biz Tuna'da, Sakarya'da, Kurbagalidere'de, Çirçir'da, Terkos-
ta, Taşdelen'de neler yaptık? Ve biz Lozan'da, İnönü'de, Altıyol-
da, Dörtöyl'de, Kızılay'da, Tahtakale'de, Bahçelievler'de, Al-
tındağ'da, Şaşkınbakkal'da, İstiklâl caddesinde, Eyüpsultan'da,
Tarlabaşında, Kazlıçeşme'de, Taşlıtarla'da neler yaptık?

MUHTEREM senatör Bekir Bey, Haydar Bey, Hidir Bey ve
Rıza Bey ve Murtaza Bey geçen sene tedavi maksadı ile
Avrupa şehirlerine gitmişler iken ve muhterem Reşit Bey,
Hürşit Bey, Beşir Bey ve Ali Akıncıoğlu Bey tetkik heyetleri
halinde Avrupa'da ayrılarca gaybubet etmişler ve pek zorluk ile
bulunmuşlar iken ve daha pek çok kıymetli özel sektör ve hu-
susî sermaye evlâtlarımız Avrupa'da tahsil eylemek üzere iken,
Avrupa ile bu kadar ıskı münasebetlerimizden rağmen bizi hâlâ
ve hâlâ Avrupalı adedemeyip, Asyalı kabul etmeleri revâyî hak
ve müstehak mıdır?

Biz, coğrafi vaziyetimiz itibarı ile, hem Asya, hem Avrupa
kıtasında ve bu iki kıtanın mültehasında ve birinin önünde di-
ğerinin arkasında bulunmamız sebebi ile Avrupalı olduğumuz
kati ve muhakkaktır. Bir buçuk asırdan fazla bir zamandan beri
en mühim davamız olan bu meseleyi kovalayan hükümetimiz-
zin lâyık olduğu ciddiyet ile ele almasını rica ederiz.

TAŞLAMA

«Esti birgün bir muha-
lif rüzgâr,
Kendi gitti ismi kaldı
yadgâr!»

ADNAN Menderes Başba-
kanken, muhalif gazete-
ler Menderes Nehrinin o
günkü durumuna göre, şu tür-
lü siyasi ve kinayeli haber
başlıkları verilerdi:
«Menderes yine taşta»
«Menderes yatağında çık-
tı»
«Yatağını yıkan Menderes
ortalığı batırdı.»
«Menderes azdı ve üç vatan-
daşımızın daha boğulmasına
sebepe oldu.»

GEL zaman git zaman, şu-
kür eristirene, işte geldik
bugüne. Açıyoruz muha-
lif gazeteleri, yine Menderes
Nehrinin durumuna göre, ama
bu sefer eskisinin tersi anlam-
da kinayeli şu türlü haber baş-
lıkları:
«Menderes her gün biraz
yükseliyor, havalar böyle de-
vam ederse daha da yüksele-
cektir: Yüksek Menderes, Yük-
sel Menderes»
«Menderes bolluk ve bere-
ket getirdi.»
«Menderesin sayesinde bu
sene mahsul artacak.»
«Menderes'in kollarında üç
inek boğuldu.»

İşte Terziman gazetesinin
birinci sayfasındaki haber ve
başlığı:
Yağın Rahmet Menderes'i
yükseletti su. — Yağın şid-
detti yağmurlardan bazı dere-
ler taşmış ve Büyük Mende-
res Nehri yükselmiştir. Üç
inek Mendereste boğulmuş-
tur.

Kısaçası Türkiye'deki büyük
değişiklik su.
Türkiyede yağmur yağınca,
eskiden, dereler yükselir,
Menderes taşar, şimdiki de-
reler taşıyor. Büyük Menderes
de yükseliyor.»

Az Gelişmiş Arkadaşlar

HOCALARIMIZIN dehamza tahammül edemeyişleri yüzünden lisenin birinci sınıfının yarısından mezun olmak zorunda kalan biz dört arkadaş, beşincimiz «Kör İsmail» e misafir gelmiştik.

Dördümüz de adamakıllı hazırlanmıştık bu misafirlğe. Kont Abdi, özel terzisi gidip pantolonunun kıyım bir güzel yaptı. Ustura Necdet suratımın birkaç yerini daha centikledi. Onun forsu da öyle işte. Gören «bu adam belâhı» deyip korkunmuş. Kazık Cavit adınımlarını kısaltıp, belini arkaya kaykılma provaları yaparak büsbütün kazıkladı. Ben de ağzımdaki söze altın dişli tezmizeme tozıyla parlatım.

Hangi cehenemin dibindeyse «Zogos» diye bir herifin meyhanesi vardı. Kör İsmail oraya götürüyor bizi. Bana göre on dakika, Ustura'ya göre yirmi dakika, Kazık Cavit'e göre yarım saat, Kont Abdi'ye göre de bir saatir yoldayız. «Zogos» hâlâ görünürlerde yok. Kont ikide bir homurdanıyor:

— Oğlum, söyleseydin uzak olduğumu da bir araba tutsaydık... Aradan Kazık Cavit destekli-yor. Kazık gibi de söz söyler: — Ulan Kör... Dünyayı dolayıp yuvarlaklığına ispata mı çıktık yoksa? Hem öyle dev gibi yürüme, adımımların kısa at biraz... Sıra Ustura'ya:

— Evladım İsmail, daha bu kadar yürütürsen beni, haberin olsun seni doğaram... Kafa derini yüzerim alimallah... Ben de bir şeyler söyleyecek-tim ki Kör dayanamadı, geri dön-dü:

— Ulan nırlar! Ben size biraz uzakcağır demedim mi? Yâni ki size «bu mesakkatlerin çekileceğ-i ni daha cütlüşüm zamannadı» söy-lemiştim.

Hep birden gülmüştük. — Öhöö. Yavuzza dikiz. Ya-vuz Sultan Kör İsmail. — Hele Kazık Cavit öylesine gül-gül ki, iki bucağ derece öne eğil-mek zorunda kaldı. Uzunluğu a-damına göre değişen bir süre da-ha yürüdükten sonra bes, on a-dım ilerden Kör İsmailin sesi du-vuldu. Yaya kaldırımın köşe yap-

tı yere dikilip ellerini ağzının iki yanına koymuş, bağıyor: — Zogo göründüüü!..

Kenan AKINCI

Adımlarımıza sıklaştırdık yeti-ttik. Gerçekten Zogo az ilerleydi. Geetik meyhaneden içeriye. Masalardan birinde iyice tartış-maya tutuşmuş üç kişilik bir top-luluk var. Göbeklice, ağız ağzılı olanı tam karşısındakine başı-ra başıya soruyor: — Yahu, doğru dürüst anlat sunu be. Hangisi durmuş? Bana Durmuş'un durduğunu söylediler.

Yarım saatir anlatıyorum bi-rader... Durmuş durmamış, Dur-muş'u zorla durdurmuşlar. Dur-muş da «ben yeminliyim, dur-mam, benim yerime Dursun dur-sun» demiş.

Açık ağızlı gene anlamamıştı. Karşısındaki tekrar anlatmağa koyuldu. Biz fazla ilgilenmeden onlara en uzak olan masaya otur-duk.

Kör İsmail garsonu çağırma-dan önce eğilip usulca sordu: — Paranz var mı lan? — Hepimiz ceplere saldırdık. Kont Abdi mendil cebinden bir beş lira çıkarıp havada savurdu: — Şimdilik bu var İsmailcim. Fazla almadım yanına.

Ustura Necdet elini soktuğu cepten önce bir ustura, sonra da bir avuç bozuk para çıkardı, ma-sanın üstüne koydu. Birlikte say-dık, üç bucağ lira.

— Valla şimdilik de bu, sonrak-lık da bu. Peşin söyleyim ustura-m rehlin bırakmak âdetim değıl-dir. — Kazık Cavit, oturur durumdak-ten ceplerini karıştıramadığı için ayağa kalkıp öyle aranamak zorunda kaldı. Kollarını kaldırdı bükmeğe güç geldiğinden ceket ceplerini hiç kullanmaz. Pantalo-nunun cebine soktuğu sağ elini, sol elinin de gayretiyle güc belâ-çıkardı. Onun da kır beş lirası vardı. Dizlerini birip çökerek ot-urdu yerine. Sıra bana gelmişti. Hepsini ki bucağ lira olan paramı gösterdikten sonra,

— Korkmayın arkadaşlar, de-dim. Paramız yetmezse bu dışı söker, burakırım meyhaneciyi. Üstünde kıymetli bir şeyler bu-lundu mu paran olmasa da kork-muyacaksınız.

Kör İsmail, — Bende de yedi bucağ var, ne içeceğiz? dedi.

Kont mirıldandı: — Ahh viski. Viski gibi içki yoktur.

— Nerde gördün ulan viskiyi? İçtiğin sey olsa bari...

— Ben içemedim ama, bizim Apturamın bacağına patronu nu görmüş içerken...

— Ben viski miski anlamam. Zogoo!.. Gör bakalım bizi de...

Zogo koşarak geldi. — Ucuz tarafdand birşeyler, birer duble de rakı. Hadi Zogo-cuğum.

Zogo'nun suratı da surat hani. Ağız, burnu, gözleri, yanakları, kasları önceleri yokmuş da son-radan yüzüne cakılan civilere asıl-mış gibi. Her biri asafı sarkmış, adam safa sola baktıkça suratının kolları saat sarkacı gibi sallanı-yor... Herifi yakala, «Dünyadaki

Irza tecavüz olayları artıyor...

linuzsuzluğa sebep bu herifdir, Küba meselesini çıkarın, Çin'le Hindistanı kapıştırın, Yemen'i karıştıran hep bu herifdir... Bütün işler bunun başını altından çıkıyor» deyip ipe çek, kimse ya-dırganmaz.

Cabucak getirdi istediklerimi-zi. Kör İsmail takıldı: — Ne'bu surat be Zogo? Gül biraz be...

Zogo'nun, suratının tersine yu-muşak bir sesi var: — Şu hırtta kafam bozuldu. Bi-zim Yamuk Osman'a... Ulan hi-yar oğlu hıyar, senin babanın zakkam fıçası mı var burada? Her gün bir duble veriyorum, daha ne yapayım yâni?

Öteden Yamuk Osman bağırı-yor: — Zogoo. Zogo be! Ulan yolu-muzu doğrultunca biz de sana is-marlarız be...

— Valla aslanım senin yolun ne kadar doğrusa Zogo'nun dü-kâm önünde eğilmeden edemi-yor.

Yamuk Osman Zogo'dan umu-du kesmiş, yanık bir türlü tut-turmustu. Bizim Ustura Necdet duygulu çocuktur. Dayanamadı, Kazık Cavit'i dürttü:

— Oğlum Kazık... — Anlat. — Ben bu Zogo'yu doğrarım. — Neden? — İçki versin çocuğa... Kör İsmail düymüştü: — Karışmayın, Zogo bilir iş-i ni. Sabahtan beri iki duble ver-miş, daha ne yapın yâni? Bütün kazandığını ona verecek değıl ya...

Ustura duygulanmış bir kere: — Öyleyse biz ismarlamalıyız. Bir konsorsiyum kuralım aramız

da. Herife bir duble ismarlayalım, Küba meselesini çıkarın, Çin'le Hindistanı kapıştırın, Yemen'i karıştıran hep bu herifdir... Bu iş için herkesin yolu, silâhı ayırdır. Evvelâ kalles olmak başta gelir. Bu poliste kalleslik var ama, yolu yanlış... Benim anladığıma göre, Kürt Kâmil'i vurdurmak için tutacağı serserilere verecek, onları besleyecek hem parası yok, hem de onlara güveni yok... Onun için hapishane İdareyi arayı yudurması da iyi de, bu işi ispiyonluk yolu ile yapıyor. Bunu da herkes biliyor. Uç aydan beri İdarede yazıcılık işi yapıyor ve İcerde olup biteni hep müdüre, savcıya yetiştiriyor. Aklı sıra böylece Kürt Kâmil'i bu hapishaneden başka bir hapishaneye atılacak da, kendisi onun yerine ağa olup burda atom satılacak. Halbuki bu imkansız...

— Niçin? — Çünkü, Cezaevi Müdürlüğün Kürt Kâmil'den her ay para aldığını biliyoruz zavallı.

Cezaevi günderen beri İcerde kaçınıyor duruyor. Görünürde cezaevideki hayat her zamanki gibiy-di ama Paşazade Ferit gibi eski «shapisancı» ler kazan kaynadığını farkındaydılar.

Bir gün öğleden hemen sonra iç avlunun demir ka-pısı sangırtıyla açılınca bir jandarma takımı ile gar-dıyanlar gü diye avluva doldular. Kısm kapılarında de-ğir kousurlarken altı kabaraş postallarından patır patır sesler çıkıyor, avlunun toprak tabanından tozlar yükseliyordu. Kabara ve nalca demirli jandarma postallarının çıkardığı patırlı sesin ne olduğunu namak isteyen mahkûmlar pencerelelere koşuştular. Avluva açılan pencereler saçsı başlar salkılanmıştı. Jandarmaların kısmı merdivenlerine koştuğunu görüyorlar.

— Baskın var, baskın var, baskın!... diye İcerde-kilere seslendiler.

Bâzi koğuşlarda hareketler arttı. Az sonra da ara-ma başladı. Jandarma başçavuşu, koğuş duvarlarına dik-katle bakıyor, bâzi duvarlara yumruğu ile gün gün vuruyor, çıkan sesi dikkatle dinliyordu. Başgardıyan yumruğun duvarda çıkardığı sesi çok iyi anlamlandı-rıyordu. Duvarın kimi yerinden dolu dolu, kimi yerinden de iç yankılı bir ses çıkıyordu. Başgardıyan bu sesi alı-rca, hemen.

— Açım! diyordu. Duvarın sıvasını kazıyorlar, orda bir oyuk buluyorlardı. Bu oyuklarda saklanmış olan şis, kama, fal-gata, bıcağ, sustalı, hattâ tabanca hemen alınıyordu. En çok bulunan şis'ti. Eroine alıştırılmış küçük mahkûm çocuklar, bir paket eroin karşılığında, ranza demirlerind-ten koparılmış demir parçalarını, herkes yatıktan son-ra gece sabaha kadar helâmın mermer taşıma sürüp bi-leyerek şis yapıyorlardı. Yani şis, cezaevinin iç endüstri ürünü idi. Öbür silâhlar gibi dışardan cezaevine sokul-mak zorluğu olmadığından bol bol İcerde yapıyordu.

Onun için o günkü aramada kurk yedi tane şis ele geçirilmişti. Şislerden başka toplanan silâh sunları: On dokuz bıcağ, yirmi iki kama, bir ustura, on altı tane tahta saplı tüp, otuz tane ucu iğne gibi sivrilmiş bir yarı tahta sapa geçirilmiş uzun çivi, dört falçata, on üç jilet ve dört tabanca... Oysa daha üç gün önce bir bas-kın daha yapılmış cezaevi aranamıştı. Genelikle üç dört ayda bir arama yapılırken, bu sefer üç gün arayla üstüs-

— Durmuş durmamış, Durmuş'u durdurmuşlar. Durmuş da «du-rmam, durursa Dursun dursun» demiş.

REKLAMLAR İÇİN EN İYİ VAŞITA GAZETE VE DERGİLERDİR.

GAZETE VE DERGİLER İÇİN DE EN GÜVENİLİR ARACI YENİ AÇILAN ERZURUM DE DİYARBAKIR ŞUBELERİYLE BASIN İLAN KURUMU'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocacı Cad. No. 1 Kat 3 Telefon: 22 43 84 — 22 43 85

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL Türk Ocacı Cad. No. 1 Kat 3.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Blok Kat 2 No. 41 Telefon: 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardeşli Han Telefon: 23911

TELEGRAF: BASIN KURUMU

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa cad. Remo İşhanı No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü cad. Aysan Han No. 20 Telefon: 2552

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Diyarbakır, İnönü Cad. İsmenhan kat 2, No : 22

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Erzurum, Belediye binasında.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, İstanbul Cad. Yusufpaşa Sokak Terzioğlu Pasajı No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK Amele Birliği Pasajı No. No. 15/16 Telefon: 2038

(Basın 16159 — 095)

TEK DELİK

Ferit Bey, — Silâhları iyi değil de ondan anlıyorum. dedi. Hapishanede ağa olmak isteyen, mutlaka kendisinden önceki ağa ile çarpışacak, onu ortadan kaldıracak... Bu iş için herkesin yolu, silâhı ayırdır. Evvelâ kalles olmak başta gelir. Bu poliste kalleslik var ama, yolu yanlış... Benim anladığıma göre, Kürt Kâmil'i vurdurmak için tutacağı serserilere verecek, onları besleyecek hem parası yok, hem de onlara güveni yok... Onun için hapishane İdareyi arayı yudurması da iyi de, bu işi ispiyonluk yolu ile yapıyor. Bunu da herkes biliyor. Uç aydan beri İdarede yazıcılık işi yapıyor ve İcerde olup biteni hep müdüre, savcıya yetiştiriyor. Aklı sıra böylece Kürt Kâmil'i bu hapishaneden başka bir hapishaneye atılacak da, kendisi onun yerine ağa olup burda atom satılacak. Halbuki bu imkansız...

— Niçin? — Çünkü, Cezaevi Müdürlüğün Kürt Kâmil'den her ay para aldığını biliyoruz zavallı.

Cezaevi günderen beri İcerde kaçınıyor duruyor. Görünürde cezaevideki hayat her zamanki gibiy-di ama Paşazade Ferit gibi eski «shapisancı» ler kazan kaynadığını farkındaydılar.

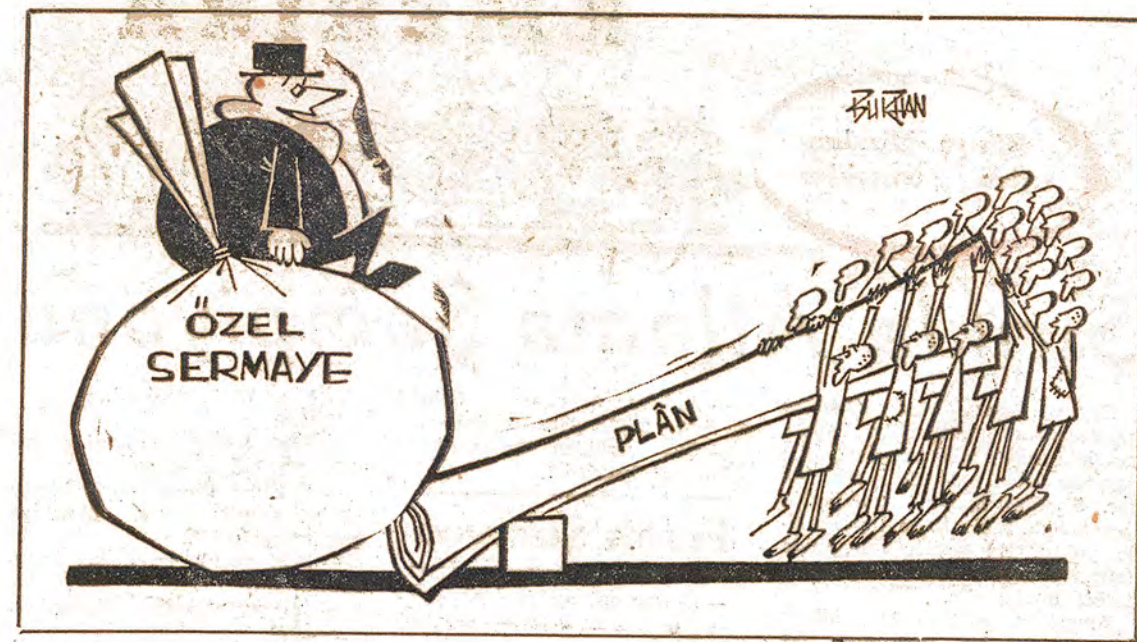
Bir gün öğleden hemen sonra iç avlunun demir ka-pısı sangırtıyla açılınca bir jandarma takımı ile gar-dıyanlar gü diye avluva doldular. Kısm kapılarında de-ğir kousurlarken altı kabaraş postallarından patır patır sesler çıkıyor, avlunun toprak tabanından tozlar yükseliyordu. Kabara ve nalca demirli jandarma postallarının çıkardığı patırlı sesin ne olduğunu namak isteyen mahkûmlar pencerelelere koşuştular. Avluva açılan pencereler saçsı başlar salkılanmıştı. Jandarmaların kısmı merdivenlerine koştuğunu görüyorlar.

— Baskın var, baskın var, baskın!... diye İcerde-kilere seslendiler.

Bâzi koğuşlarda hareketler arttı. Az sonra da ara-ma başladı. Jandarma başçavuşu, koğuş duvarlarına dik-katle bakıyor, bâzi duvarlara yumruğu ile gün gün vuruyor, çıkan sesi dikkatle dinliyordu. Başgardıyan yumruğun duvarda çıkardığı sesi çok iyi anlamlandı-rıyordu. Duvarın kimi yerinden dolu dolu, kimi yerinden de iç yankılı bir ses çıkıyordu. Başgardıyan bu sesi alı-rca, hemen.

— Açım! diyordu. Duvarın sıvasını kazıyorlar, orda bir oyuk buluyorlardı. Bu oyuklarda saklanmış olan şis, kama, fal-gata, bıcağ, sustalı, hattâ tabanca hemen alınıyordu. En çok bulunan şis'ti. Eroine alıştırılmış küçük mahkûm çocuklar, bir paket eroin karşılığında, ranza demirlerind-ten koparılmış demir parçalarını, herkes yatıktan son-ra gece sabaha kadar helâmın mermer taşıma sürüp bi-leyerek şis yapıyorlardı. Yani şis, cezaevinin iç endüstri ürünü idi. Öbür silâhlar gibi dışardan cezaevine sokul-mak zorluğu olmadığından bol bol İcerde yapıyordu.

Onun için o günkü aramada kurk yedi tane şis ele geçirilmişti. Şislerden başka toplanan silâh sunları: On dokuz bıcağ, yirmi iki kama, bir ustura, on altı tane tahta saplı tüp, otuz tane ucu iğne gibi sivrilmiş bir yarı tahta sapa geçirilmiş uzun çivi, dört falçata, on üç jilet ve dört tabanca... Oysa daha üç gün önce bir bas-kın daha yapılmış cezaevi aranamıştı. Genelikle üç dört ayda bir arama yapılırken, bu sefer üç gün arayla üstüs-

Aziz Nesin'in Romanı

te baskın yapılması, zulalarında silâh saklayan mahkûmları gafil avlamak içindi. Ama mahkûmlar bu numarayı da bildiklerinden, önceki aramanın üstünlüğü olduğunu gördüler, hemen arkasından bir baskın daha yapı-lacağını anlamışlar, gereken tedbirleri de almışlardı. Bu-na rağmen bir silâh deposundaki kadar silâh bulunmuş-tu.

Asıl aramanın Kürt Kâmil için yapıldığını herkes biliyordu, ama onun bulunduğu koğuşta ne silâh, ne a-tyon, eroin bulunmuştu. Çünkü, hayatının on yedi yılı hapisanelerde geçirmiş, hapisane içi kavgalarda bir-çok yarar almış ve tecrübeli bir hapisaneçi olan otuz dokuz yaşındaki Kürt Kâmil, hiç bir zaman üzerinde silâh taşımamıştı gibi,kendi koğuşunda da silâh bulun-durmazdı. Onun fedâleri ve zulâcileri vardı. Silâhları onlar taşır ve saklardı ve hiç bir zaman Hapisane ağa-sı yalnız bırakmazlardı; kolayca girince bile kapısında fedâleri nöbet beklerlerdi. Ancak birpusuya düşürül-mek gibi tehlikeli anlarda fedâleri ağalarına silâh yeti-ştirir kendileri de silâhlarıyla onu korur ve savunur-lardı.

Bu baskındaki aramada bulunan silâhların sahipleri de, her zamanki gibi, yine anlaşılmamıştı. Oysa yine herkes bu silâhların gerçik sahibinin Kürt Kâmil oldu-ğunu biliyordu. Onun haberi olmadan hiç kimse ceza-evinde silâh bulunduramazdı, bulundursa o'nun düş-manı demektir.

Bu aramadan sonra Paşazade Ferit Bey, genç gaze-teciye, — Günler gelse, dedi, bu cezaevinde pek yakında hatıramıza derin izler bırakacak günler yaşayacak-sınız. Benim için pek öyle mühim hâdiseler değıl bun-lar. Ben böyle nelerini gördüm, yaşadım.

Genç gazetecinin sorusu üstüne Paşazade Ferit daha da açıkladı: — Kürt Kâmil, bütün bu baskınların, aramaların kimin başını altından çıktığını biliyor. Bunlar hep po-lisin işleri...

— Öyle olduğu nerden anlaşıyor? — Hapisanenin anayasası kalleslik kanunu üstüne demistiniz Ferit Bey...

— Evet ama, onun yaptığı hapisane kanununa da muvafık değil. Meselâ ziyâret günü annessiyle konuşur-ken arkadan bıcağlatmak. Koğuşa çay içmeye çağırıp üstüne gullanıp vurmak... Ama eninde sonunda kan aka-cak... Poliste, kan dökülecek de dökülecek de kaçmak yok... O, memuriyet gibi, tıpkı evrak havale eder gibi, Kürt Kâmil'i bertaraf etmeye çalışıyor. Kürt Kâmil'e gelince, o da bunca yıllık hapisane forsunun böyle bir ispiyoncu için kurmak istemez. Kürt Kâmil'in vurduğu değil, vurdurttuğu adam bile, kendisinden üstün olmasa bile en azından kendisine denk olmalı. Onun için bu mâceranın sonunu ben de çok merak ediyorum. Eger hapisane idaresi bir tedbir âlîp da, ya polisi ya Kürt Ka-mil'i burdan bir başka cezaevine sürgün göndermezse, bu işin sonu fenadır. Fakat ikisini de sürgün gönde-remezler başka cezaevine

— Neden? — Müddür, Kürt Kâmil'den her ay para alıyor. O-nun için O'nun gönderemez burdan. Polis de savcıyla Kürt Kâmil için ihbarda bulundugundan onu da sür-mez şimdilik... Bakalım ne olacak...

Bu konuşmanın üstünden çok değıl, ancak dört gün geçmişti ki, o beklenmedik olay geçti. Hapisane tarihinde pek az duyulmuş bir olaydı.

Bir gece yarısından sonraydı. İlk üçüncü kısımın, ikinci kısma bitişik duvarlı koğuşundan bağırma çağır-ma, sonra da inleme duyuldu. Daha sonra da duyulan polisin yalvarmalarıydı. Polis,

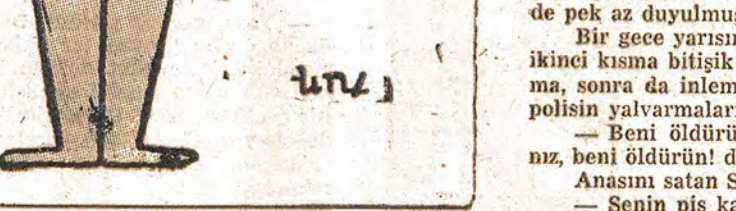
— Beni öldürün, öldürün!... Allahımı seviyorsanız, beni öldürün! diye yalvararak ağlamaktaydı. Anasını satan Süllüman,

— Senin pis kanını dökmiyeceğiz, dedi, seni saba-ha kadar karı gibi kullanacağız... Bak, bu kadar gariban kuyruğa girmiş sırasını bekliyor. Fakir fukaranın gön-lü hoş olsun. Senin ispiyona lâykı olanı budur...

Çirçilek soylup yüzükoyun yere yatırılmış ve iki kolu bileklerinden bağlanmış olan polis, malta taş-ları üstünde kıvrılarak ağlıyor.

— Allahımı seven beni öldürsün. İçimde bir erkek yok mu, çekip bıcağımı sırtıma saplasın da öldürsün beni!... Kanım helâl!... diye yal-varıyordu.

Cezaevinin bütün eroincileri, adembabaları, süb-yanları orada toplanmışlardı. En çok acele eden süb-yanlardı. Kendilerine her gün yapılan hareket, burda baş-kasına yapılarak, altında ezdikleri aşağılık duygusun-dan kurtulmak, erkek olduklarını isbat etmek istiyor-lardı. (Arkastar)

Gogol Diyor ki:

«Gülme, sandığımdan daha önemli, daha derin bir şeydir. Bu, geçici bir öfkeden gelen, insanın buhranlı bir zamanında kopuveren bir gülme değil; insanların hoşça vakit geçirmesine yarayan bir gülme değil; insanlığın aydın tabiatından gelen bir gülmektir. Evet, ondan geliyor, çünkü insan tabiatında gülmenin ölmüşüz bir kaynağı vardır. Gülme öyle bir şeydir ki çevremizdeki esyaya derinden derine anlam kazandırır. Gözümüzün önünde akıp giden, yok olan şeyleri aydınlatır. Bu gülmenin ta derinlere işleyen kudreti olmasaydı hayatın o küçük, o boş tarafları ortaya çıkmazdı. Bu gülme olmasaydı her gün ölümlerden kayıtsızca geçtiğimiz, hor gördüğümüz o ö-nemsiz küçük şeyler gözümüze bu kadar müthiş, hattâ bu kadar mübalağah görünmezdi, dünyada çok daha kötü insan buluna-bildiğini bilen biri kalkıp da «hayatta böyle insanlar var mı?» diye bağırmasaydı. Hayır, gülmenin insanları kızdırdığını söy-leyenler haklıdır. Sadece karanlık şeyler insanları öfkelen-dirir. Gülme ise aydınlıktır. Bâzi şeyler vardır ki onları bütün çay-laklığıyla gözümüzün önüne sererek olursanız tabii ferahlarız. Ama onlar gülmenin kudretli aydınlanma ruha sükûnet ku-ran bir kimse bu adamın ruhundaki kötülüklerle alay ediliğ-i ni görünce kını hafifler, hemen hemen onunla barışır gibi olur. Dünyada hiçbir şeyden korkmayan bir adam alaydan kor-kar. Hayır, hayır, ancak iyi insanlar, çevherleri temiz insanlar böyle aydın, böyle kalbden gelen bir gülme ile gülebilirler.

Sizde Gülmelisiniz

Yalnız Türkiye'de değil, bütün dünyada bu gün binlerce insan Aziz Nesin'in kitaplarını okuyarak gülüyor.

Gülmeniz ve düşünmeniz için salık verdiğimiz altı kitap:

Kağıu gölgesindeki it (Zühük) .....7,5 Lira

Ah biz eşekler .....2,5 »

Saçkıran .....5 Lira

Bir koltuk nasıl devrilir? .....3 lira

Biz adam olmayız .....3 lira

Gözüne gözlük .....3 lira

Bu kitaplardan istedikleriniz bedemeli olarak adresinize yola-nır. Posta puhu göndererek de istiyebilirsiniz.

KARİKATÜR YAYINEVİ — Nuruosmaniye Gazi Sinan Paşa Sotak No. 12 — İSTANBUL

TIYATRO

Mateh Usta

Aziz Nesin'in «Biraz gelir misiniz?» adlı oyunu «Mateh Usta Meister Mateh» adıyla 15 Aralık'ta Scherwin Devlet Tiyatrosunda sahneye konulacaktır. «Meister Mateh» i sahneye koyan Prof. Martin Hellberg, Başsevveler ödülünü ve daha birçok sanat ödülünü kazanmış olan dünyaca ünlü bir film ve tiyatro rejisörüdür.

Alman Yazarlar Birliği, «Meister Mateh» in ilk temsilinde bulunmak üzere Aziz Nesin'le eşini Almanya'ya davet etmişlerdir. Henschelverlage'nin kitap olarak yayınladığı «Biraz gelir misiniz?» piyesi için Almanya'da çıkan bir eleştirinin çevirisini sunuyoruz:

«Herkesi Türk mizahçısı Aziz Nesin bize bir masal anlatıyor. O bunu doğuya özgü bir ahlak ve sanat başarıyla yapıyor ya şimdi bizim ve dâstânla yararlanarak bunlar üstümüze vuruyor. Semboller kullanıyor. Oyundaki temaları varyasyonları yükseldikçe, olayların gelişimini bir müzikali te ötele ediyor.

Mateh Usta, ebedi olarak memnun olmayan, yaptığı ile yetinmeyen ve yine ebedi olarak en yüksek olgunluğa, uyuma ulaşmak için aklı, tutkuyu çalışan yaratıcı insanı temsil ediyor. Mateh Usta, Faust'ın çabasının sembolü olan süpürge ile aletini üstüne dırup dinlenen bilimden çalışır. Süpürge ile ne enstrumantın görevi, onun sesini duyan bütün insanları iyi yapmaktadır. Öğü ile graşından başka bir kimsenin sesleri duymuyor. Baba Mateh'in doymak bilmeyen çabaları, kendilerine para kazandırmayan, aklılarını gidermeyen bu sanattan nefret ediyorlar.

Zengin tüccar Effer, bütün süpürgeyi satın almak ister, bunun için de yüksek fiyat verir. Fakat yoksul Mateh Usta, süpürgeyi Effer'i gerektirdiği kadar ilgilendirmedikçe anlayınca bu kazançlı alış-veriş reddeder; çünkü Effer, süpürgeyi sesini duymuyor ve onları zenginliğini taçlandırmanın süs olarak satın almak istemektedir.

BESLEMELER

Gazetede yazının başlığı şöyleydi: «Amerika 26 milyon kedi, 33 milyon köpek besliyor.» Ne demek, kimsin, ne anlatılmak isteniyor ya?!

ALIN HOÇA 1962 yarışmasının ikinci elemesi

Altın Hoça yarışmasının gönderilen 3284 hikâyeden ilk elemeye 138 hikâye seçilmiştir. Çok ince bir eleştirmeden sonra bu 138 hikâyeden de cüenerek 33 tanesi seçilmiştir. İkinci elemeye seçilen hikâyeleri ve yazarlarını ilân ediyoruz:

Nuri Efendi kök saldı (Akin Kir — İzmir), Midely şikâyet ve Sülo Dayı (Hüseyin Açık — Bartın), İdam mahkûmu it (Sadık Yılmaz — Malatya), Beyazıt Kulesi (Yaşar Temizöz — Adana), Ayı ile güreşen adam (Niyazi Arık — Kastamonu), Mektup ve korku, hayal, eşek (Erol Tülay — Ankara), Fil ve kadın, kıl keçisi (Turgut Türsen — İzmir), Çattık belâya, çok ayıp, Dans eder misiniz? (Erdogan Sübar — Üsküdar), Büyük Armağan (Tahir Özgellik — Bakırköy), Karakolda, Bizim mahalle, Palas-ka (Yaşar Korkut — Ağrı), Cüce İbrahim Ağamın kerameti (Ziya Öz — Kızılcahamam), Uykuy sersemi (Muharrem Önder Çem-keç — Nazilli), Ve Allah çocukları yarattı (M. Öz — Büyükde-re), 97, Al-Yaz Bürosu, Aranjanın (İsmet Ömer Kuntay — Ak-saray), Osman (Savaş Büke — Balıkesir), İşçilerin babası (İlhan Güvöğlü — İzmir), Fadime ile Satılmış (Cem Alptekin — Bebek), Nasıl kaleci oldum (Umut Bugay — Kadıköy), Babamın yatırımları (Nevzat Yazıcıoğlu — Fatih), Bu adam kim, Bir ulus nasıl kalkar (Kemal Burakay — Erzurum), Bir zamanlar, Bir olimpiyat hatırası (Mehmet Çemel — Ankara), Sportoto yatar be (Özcan Yalın — Göztepe).

İkinci elemeye seçilen bu hikâyeler üçüncü bir elemeye uğrayacak ve ilerinden seçilen yirmi hikâye 45 inci sayımızda ilân edilecektir.

KUDUZ
GAYET güzel ve akıllı bir steno-yu günün birinde bir köpek ısırır. Fakat buna rağmen bürodaki vazifesine büyük bir metanetle devam eder. Lâkin bu sefer de arkadaşları onu rahat bırakmaz, boyuna köpeğin kuduz olup olmadığını sorarlar. Bir gün birisi, belki onuncu defa: «Ne olur söyler misiniz, sizi ısırın köpek kuduz mu idi?» diye sorunca, nihayet dayanamayıp: «Evet, kuduzdu» der.

Bunun üzerine öteki yine sorar: «Buna rağmen, rahatça yazmanı-za devam edebiliyorsunuz ha? A-baca vasiyetnamenizi mi yapı-şunuz?»

Güzel steno alınındaki yazı dü-şünceler cevap verir: «Hayır, bir liste hazırlıyorum... Kadurdu-ğum zaman ısırılmak istediğim kim-selerin listesini...»

HALK DERSANESİ

Karar verdik: Köyde «Halk dersanesi» açacağız. Köyün bir-ik kahvesine çıkıp birkaç söz e-deyim, dedim. Gittim.

Kahve kalabalık. — Sevgili köylülerim, «Halk dersanesine» katılın. «Halk dersi-nesi» sevdiğinizdir, halk dersanesi bö-yüktür, halk dersanesi iyidir... Güzel güzel dinlediler. Diyecek-leri dedikten sonra yamaça otu-ruşum «Kavak Mehmet» i dirse-ğime dürtüp sordum: — Nasıl, gelecek misin sen de? — İşaret parmağına gözünün allı kapağını aşağı çekip «Pışış» yap-tıktan sonra: — Öhhö, dedi. Baksana sen benim gözüme...

Tam karşımızda oturan köyün tek Halk Partilisi üyesiyle işa-ret etti: — Sen palabıyığı çağır oraya. Adaletiler dersane açınca da ba-na haber verirsin... Kenan Aktıcı

BENZETMECE

İki eski ahbab bir gün yine kar-şılaşıyor. Birisi: — E, dedi, ne oldu senin ta-yükçülüğün, Johnnie? — Ha, o mu, çoktan biraktım tavuk yetiştirmeyi. Şimdi domuz yetiştirmekle meşgulüm. Memle-kette ne domuz yetiştirmeyi gör-mek istersen, bir gün bana gel!

Tesadüfen ertesi gün, Johnnie, o evdarca dolamağa çıkmıştı; derken aklına, arkadaşının dediği geldi. Doğru Johnnie'nin evinin yolunu tuttu.

Johnnie'nin karısı, hiddetle ka-pıyı açtı, ne istediğini sordu. A-dam şaşırarak: — Merhaba hanımefendi, dedi, buraya domuz görmeye gelmiş-tim.

Aldığı cevap şu oldu: — Saat altıdan evvel eve ge-lmez!

Dergiler

SU — Sivasta çıkar, aylık sanat ve kültür dergisi — 100 Krş. — P.K. 11 Sivas.

İŞÇİ GAZETESİ — İzmir'de yayımlanır, günlük işçi gazetesi.

TOPLUM — Amasya'da yayımlanan aylık, fikir sanat dergisinin 7 nci sayısını çıkarmıştır. Olgun ve de-ğerli yazılarıyla salık veririz. Fiyatı: 50 kuruş.

EKİN — Konya Öğretmenler Derneği yayını organı — Önemli eğitim ve öğretim sorunlarına yer veren bu olumlu dergiyi öğ-retmen okurlarımıza salık veri-riz.

İNSANCIL — Aylık fikir ve sanat dergisi, sayısı 100 krş.

Köyden Notlar:

GELİŞME

Üstünden epey geçti ama, an-latayım: Cumhuriyet Bayramını kutla-dık. Her öğretmen gibi bizler de birer program hazırlayıp köyleri-mizde törenler yaptık. Komşu köyedeki öğretmen arka-daş uçuyor sevinçten: — Alışmağa başladılar. İlk gel-diğim yıl bayramlarda evlerin ka-pılarından, avlu üstlerinden ba-karlardı. Bu yıl elli metre kadar yakına geldiler.

AÇIKLAMA

Sayın okurlarım, sizlere, yarışmaya hikâye gönderen okur-lardan birinin iki mektubunu sunuyorum. Ben bu mektuplara hiç bir şey ekleyecek, bu konuda düşüncemi açıklayacak değilim. Yargı sizlerindir.

6 Mart 1962 de gelen mektup:
SAYIN AZİZ NESİN... Aziz arkadaşım... Evvelki sayımızda hikâyemizi yayımlanacağı haberini oku-dum. Bunu tarafınızdan bana tevahhül edilmiş bir lütfu gibi kar-şılıyorum. Teşekkür ederim.

(BU DA BİR BAŞKA TURLUSU) şeklinde belirttiğiniz, hakkındaki kanınıza ve yazılarının çok güzel olduğu düşünce-mize ayrıca minnettarım. Bunlara bir zaman sonra cevap verece-ğim. Hele ne diyeceğimi biraz düşüneyim!... Biliyorum biliyo-rum... Şimdi yahu, daha ne kadar düşüneceksin? diyeceksiniz. Eeeeee!.. Elâlem hızlı uyar da ben yavaş düşünemey miyim?

Hikâyenin düzeltilerek neşredileceği konusu için bir şey diyemem. Hele o da bir yayımlanış bakalım da... Mektubumla birlikte size bir yazma daha taktim ederim. İlginiz benim için bulunmaz bir şans olur.

En iyi dileklerinizi yollar, sizi candan sevgilerle selâmla-rım...

Saygılarımla
Ecz. Oktay Rıza Gürman

Şimdi de 30 Ekim 1962 de gelen mektubu o-kuyalım:

Bay Aziz Nesin...
Dostum,
Bütün mesele iyi yapıyoruz zannetmenizden doğuyor... Başkalarının yazdığı yazılara gereken saygıyı göstermemek futursuzluğunuz, şöhretinizden geliyorsa, size yanlıyorsunuz derim...

Hikâyenin ruhuna uyanmamışız. Belirtilmek istenen espri, sizin beyhude gayretinizle uçup gitmiş... Bütün eksikliğiniz de bu zaten. Kendi hikâyelerinizi de bu var... Bir çok yerlerde hikâyelerim nesrolundu. Güne bir kaç ske-çim radyo evinde oynandı ve oyatılmak üzere kabul edildi. Bu arada bir tâbi de kitabımı nesrettim. Fakat hiç birisi sizin bu meşhur ve beyhude gayretiniz göstermediler... Kim bilir, her-halde gülmeye olmak istememişlerdir!..

Şimdi hikâyem, sizin yaptığınız bu değişik seçiliye mi ya-rışmaya girecektir?.. Ve mesela derece alınsa, bunu ben mi hak etmiş olacağım?.. Ve belki de sadece değişikliği yaptığınız için, bu hikâyeye bir paye verececek, arkasından da bana dönüp «gördün mü?» mü diyeceksiniz?

Şimdi sizin için yapılmış an uygun şey, aşağıda yazılı ilâ-nının derginizde yayımlanması olacaktır.

BİR DUYURU

24. Eylül, 1962 tarih ve 34 sayılı Zübük dergisinde yayımla-nan KACIN CANAVARLAR GELİYOR... isimli hikâyem, de-ğiştirilmiş olup aslına uymamaktadır. Durum, Zübük okuyucu-larına yazılı ile duyurulur...

Kendinizi savunmak içinde, yazacağınız tevli beklerim. Aşağı yukarı neler yazacağımı belli... Tabii henc... Okuyucu-larınız nezdinde değil... Ayrıca hikâyemini aslımı yayımlamak lüt-funu! Gösterir misiniz bilmem?.. Şimdilik bu kadar...

5 Mayıs 1962
Sayın Bay X.
Yine sizden bir ses çıkmadı. Nerelerdesiniz?

Denizcilik Bankası
10 Haziran 1962
Sayın Bay Y.
Maşumtu Sofyaya gönderin Saygılar.

28 Ağustos 1962
Sayın Bay X.
Meraktayız. Sağlık durumunu-zu bildirin.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Gemi Alma Heyetleri Bundan sonra Beş yıllık Plân esaslarına göre kaybolacaklar

2 Şubat 1962

Sayın Bay X.
Gemi Alma Heyeti Başkanı. Uzun zamandan beri sizden mektup alamadığımız merak tayız. Acele haber bekliyoruz.

Denizcilik Bankası
1 Mart 1962
Sayın Bay Y.
Denizcilik Bankası. Sağlıkla Pire'ye geldik. Ucuz gemi arıyoruz. Bulur bulmaz, ge-miye binip geleceğiz. Saygıları-mıza.

5 Mayıs 1962
Sayın Bay X.
Siz ve heyet üyelerinin ve sayın eşlerinizin yeni yılınızı kut-larız.

Denizcilik Bankası
10 Haziran 1962
Sayın Bay Y.
Maşumtu Sofyaya gönderin Saygılar.

28 Ağustos 1962
Sayın Bay X.
Meraktayız. Sağlık durumunu-zu bildirin.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Muhterem Karilerimiz, Bizim ötedenberi muhafazakar ve aannaperver olduğumuz malumunuzdur. Vatann özel sermaye evlatları sayesinde kuşa döndürülen beş yıllık plânda da bu aannaperverliğimiz iyice meydana çık-a-rılmıştır.

Mesela gemi almak için Avrupa'ya veya Amerika'ya, gönderilen heyetlerin oralarda kaybolmaları ve arandıkları halde bulunamamaları senelerdenberi bizim milli aannalarımız arasına girmiş bulun-maktadır. Gerek C.H.P. gerek D.P. İktidarı ve gerekse ondan sonraki iktidarların gemi siparişi için uğurlanan heyetlerden hemen hepsi uzun aylar kaybolmak suretiyle bu milli aannamızı takviye et-mişlerdir. Beş yıllık plânın tatbikata başlanmasın dan sonra da gemi almağa giden heyetlerin bu se-fer bu plân dahilinde ve plânın esaslarına uygun olarak kaybolmaları için tedbirler alınmış bulun-maktadır. Bir numune olmak üzere beş yıllık plân dahilinde, kaybolacak bir gemi alma heyetiyle Denizcilik Bankası arasındaki müstakbel muha rebeyi taktim ediyoruz.

3 Eylül 1962 *
1 Nisan 1963 *
21 Haziran 1963 *

Sayın Bay Y.
Bizimle bu kadar yakından il-gilenmeniz, ben ve arkadaşlarımız çok duygulandık. Sağolunuz. Var olunuz.

Ucuz gemi aramak için dün Bükre'se geldik. Burada da bula-mazsak, artık Paris'e kadar git mek zorunda kalacağız. Saygıları-mıza.

7 Ekim 1962 *
Sayın Bay X.
Demek bir gemi almak için Pa-ris'lere kadar zahmet ettiniz. Val-lahi size karşı çok mahcup olu-yorduz. Paris'e gidince Filibörler-ri striptiz yıldızı Janet'i mutlaka gö-rün, benim için yanaklarından öpün.

11 Aralık 1962 *
Sayın Bay Y.
Brüksel'deyiz. Burada aradık, aradık, bir tek gemi bulamadık. Şaşılacak şey, koca Brüksel'de gemi yok. Bununla beraber, ümi-diniz kesmeyin, bütün gayreti-mizle gemi arıyoruz.

1 Ocak 1963 *
Sayın Bay X.
Sizin ve heyet üyelerinin ve sayın eşlerinizin yeni yılınızı kut-larız.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
10 Haziran 1962 *
Sayın Bay Y.
Maşumtu Sofyaya gönderin Saygılar.

Denizcilik Bankası
28 Ağustos 1962 *
Sayın Bay X.
Meraktayız. Sağlık durumunu-zu bildirin.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963 *
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963 *
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963 *
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963 *
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963 *
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963 *
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

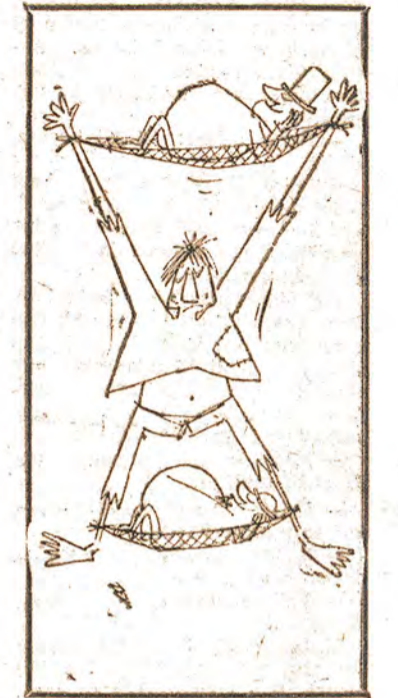
Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963 *
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

Denizcilik Bankası
15 Şubat 1963 *
Sayın Bay X.
İkramiye maaşlarınızı nereye göndereyim? Selâmlar.

Denizcilik Bankası
3 Şubat 1963 *
Sayın Bay Y.
Allahın inayetiyle Lonca'ya vâsili olduk. Liverpool'de iyi gemi-ler var diye duyduk. Önemli dedi-ki ay Liverpool'e gitmek niyetinde-yiz.

delim, diyorum. Arkadaşların ba-zısı Haiti'ye, bazıları da Formoza'ya gidelim diyor. Siz, ne dersiniz? Yüksek karar sizindir. Saygılar.

3 Ekim 1963 *
Sayın Bay X.
Yahu, bir gemi alın da, sonra nereye giderseniz gidin!

5 Aralık 1963 *
Tokyo'dan selâmlar, saygılar.

10 Aralık 1963 *
Sayın Bay X.
Hemen dönün. Gemi almak için yurtdışı beşinci değıştir-me birliği gönderiliyor. Siz, he-piniz terfi ettiniz. Vapur biletle-rine yüzde seksen zam yaptık. Gözle-rinizden öperim.

Denizcilik Bankası
20 Haziran 1963 *
Sayın Bay Y.
«Şengjin» den selâmlar, saygı-lar.

Denizcilik Bankası
2 Ekim 1963 *
Sayın Bay X.
Havalar soğudu. Avrupanın ta-dı kalmadı. Ben Habeşistan'a gi-

Denizcilik Bankası
10 Aralık 1963 *
Sayın Bay X.
Hemen dönün. Gemi almak için yurtdışı beşinci değıştir-me birliği gönderiliyor. Siz, he-piniz terfi ettiniz. Vapur biletle-rine yüzde seksen zam yaptık. Gözle-rinizden öperim.

Denizcilik Bankası
20 Haziran 1963 *
Sayın Bay Y.
«Şengjin»

İTİN A GASI

Bir sabah kalktım ki kapımda bir kedi ölüsü sallıyor. A- çarda kaskatı olmuş, alacak bir kedi ölüsü. Çocuklar yapmıştır, dedim ve paçasından tuttuğum gibi karlarını içine fırlattım. Akşam söz arasında, durumu muhtarla anlatınca muhtarın kaşları çatıldı:

— Eyiye alamet deşel hocam, dedi.
— Güldüm. Kapıma asılmış kedi ölüsünün iyilikle, kötülükle ne ilgisi bulunabilir? Çocukların bir yaramazlığı... Köy yerinde nasıl eğlensin çocuklar...
— İki gün sonra bir sabah kalktım, kemirilmiş bir keçi kafası sallıyor yine kapımda. Muhtarın dedikleri geldi aklıma, yine güldüm ve yine tutup karlarını ortasına attım. Öğleyn muhtarla konuşurken şaka yollu actım:

— Kediğin keçi kafasına terfi ettik muhtar.
— Eyiye alamet deşel hocam, eşi saymazlar köyde.
— Eee, ne vapular yanı? Ne demek oluyor bu?
— Valla bilmem orasını hocam. Velâkin...
— Muhtarın dilinin altında birşeyler var, yar ama söylemiyor nedense. Ben sıkıştırdıkça o, kaşlarını çatı, somurttu.

— Aman canım sende, dedim. Çocukların yaramazlığı...
— Bes gün sonra bir sabah kalktım ki kocaman bir it kafası astı. Kamuda. Muhtarın dedikleri hafif tertip sarardım. Muhtar öyle karahlık konuşmasaydı, çocukların yaramazlığı desip geçecektim, fakat bu pek de çocuk şaka sına benzemiyordu. Peki ama ne demek isteniyordu? Kedi ölüsü keçi kafası ve it kafası...
— Bu keze atmadım kafayı, alıp bir köseye koydum. Muhtarı çağırdım.

— Tamam, dedi muhtar, ben sana demedim mi! Eyiye alamet deşel...
— Peki, neye alamet bu?
— Muhtar, kasketinin altında kağıdı başını, burnun makaslayıp pantolonuna sildi parmaklarını, it kafasını bir kez daha gözden geçirdikten sonra:

— Eyiye alamet deşel hocam, dedi. Sen hemen taş tarağı topla bu köyden. Kövli seni istemiyor. Gözğöze geldik muhtarla, bir süre bakıştık. Sonra, elimde olma yarak vere indirdim gözlerimi. Yerde kocaman bir tezek... Tezek önce tezekti, hatta üç-beş saatlik bir siğir tezeği, samanları, arpa-ları belli. Sonra birden kedi oldu benim kapıda asılmış olan kedi. Derken kemirilmiş keçi kafası o İyverdi. A.aal! Benim kapıdaki keçi kafası... Derken bir it kafası oldu. Ne eksiik, ne fazla, tam tannama bir it kafası... Hem de benim kapıdaki it kafası... Gözlerimi bir türlü alamıyorum. İt kafası kımıldadı, büyüdü, küçüldü, büyüdü, küçüldü, ağızı açtı, gözlerini kırptı, ulur gibi esnedi, sonra yine donuklaştı, sonra yine tezeğin boyuna indi, sonra birden bir insan kafası oluverdi... A.aal! Bu bizim Savit ağa bel Patlak gözleri, Kahn, çilli dudakları, kıp

kırmızı suratı, öküzin gevşemesi gibi konusmasıyla bu, Savit ağanın ta kendisi! Yaklaşsın, uzaklaşsın, gözlerini kısayor, dilini ki kariyor, sırtıyor...

Hüseyin Korkmazgil

— Eyiye aâmet deşel...
— Birden silindi Savit Ağanın başı, yerinde kocaman tezek!... Hiç değişmemiş... Samam, arpasıyla, üç-beş saatlik bir siğir tezeği.
— Beni dinlersen sen hemen git bu köyden hocam. Kövli seni istemiyor.
— Güldüm. Dışlerimi sıkarak güldüm.
— Yanlıvorsun muhtar, dedim, kövli beni istiyor. Beni istemeyen bir kişi var köyde.
— Bu kez muhtar dikti gözlerini tezeğe.
— İyi bak, dedim beni istemeyen suratını görürsün o tezekte. Muhtar kaçamak bir göz attı çevresine.
— Baksene, dedi hem de emzmiş ler itin kafasını. Yani bu demek ki, senin de kafanı aha böyle ezeriz demektir. Beni dinlersen hemen git bu köyden. Bu namussızlarla başadedezsin.

— Arkamda sanki koskoca bir Eği tim Bakanlık, koskoca bir Başbakanlık, koskoca bir hükümet, koskoca bir Türkiye yokmuş gibi yalmızlı duydum önce... Sonra toparladım kendimi:
— Bosvecer bre muhtar, dedim kılıma dokunamazlar onlar benim Savit Ağaya dediğin kim! Ben buraya yarının gençlerini vetistirmeğe geldim. Ne yapabilirler bana?
— Muhtar «vay yavrum vays» der gibi güldü.
— Baska ne kafası asabilirler kapıma? dedim.

— Asaırlar hocam... Onlar asacak bulurlar. Belki de benim kafamı asarlar ve de heç biriniz bişey yapamazsınız. Köylüünün, Heri derdini sana danısmaya gelmesi, köylünün seninle yağırlı ballı olması bu heriflerin yaduruyor. Köylü senden yana gavidikçe, forsları grılıyor bu heriflerin. Seni buradan gacırtmam için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar, bak, gö-rürsün. Muhtar bana dedi, der sin.

— Anlıyacağınız, muhtarın kellesini kapıma asıldığını görmemek için o köyden kaçmak zorunda kaldım. (Hadi canım sizdel! Çok gördük o yiğitlikleri. İnceye giden siniz, kaymakam yok; mahkeme ye basıyorsunuz, zabıt kâtiibi bakar dâvanıza, vargic yok, savcı yok. Kafanızı kirsalar, rapor alacak doktor bulamazsınız. Yol yoktur, Valiye gidesiniz. Şikâyet dilekçenizi bakanlığa iletebilmek için karların içinde yuvarlana yuvarlana iki günlük yol almazsınız. Karşındaki bir posta gider Siz hangi yiğitlikten, hangi ülkü-cülükten dem vuruyorsunuz a kuzum? Adamı kör bıcaıkla boğaz arlar da, tavuk vebasından gitti diye rapor alır, yuttururlar.)

— Aynı bucağa bağı başka bir köyde verildim. Evleri aynı, insanları aynı, havası, suyu aynı. Hayvanlarını biçimi onları, yürüyüşleri başırları, açlıkları hep aynı. Ne var ki, ilk köyüm dağın öte yamaçına kurulmuştu. Şimdikiyse dağın bu yamacına...Okul daha dört yıllık. Köylüler kendileri yapmışlar. Öğretmen verilmediği çocuklara daha ikinci sınıflar. Okulun her işini öğrenciler yapıyorlar.

— Bir sabah evden çıktım ki, çocuklar okulun kapısında birikişmişler. Kapıda bir özel sektörlü gibi yangımsı, bir it yatıyor. Daha benim kuzumda fısırt vermediler.
— Öğretmenim it var kapıda... Giremiyoruz, dediler.
— Sizin canınız davak istiyor, dedim. Köy çocuğu itten korkar mı be? Hoşt deyin de defolup gitsin.

— Ama öğretilimim, bu it başka iltere benzemez. Bu it Camal Ağanın iti.
— Camal Ağaya dedikleri, kövün a şaşdır. Ata, ite, içkiye, kumara, silaha, boğazına düşkün bir adamdır. Üz karısı vardır. Haftanın bir kaç gününü kasabaya peçirir Kendisiyle pek karşılaşmamadım. Öğretmenleri sevmediğini duymuş tum.
— Varp itı kaldırmak istedim: — Hoşt! Kalk bakalım paşa ço çuğul...
— RİTTİTTİTT...
— Kalk ulan it ağası!
— RİTTİTTİTT...
— Öğretmenim, parçalar seni, varma üstüne.
— Adı ne bu meretin?
— Karabaş, Karabaş!... Amma, sen onu kaldırmazsın ki!... Canı istemezse töbe kalkmaz. Camal Ağanın iti o...
— Ben biraz daha sokuldum: — Karabaş kalk! Kalk ulan Karabaş!
— RİTTİTTİTT...
— Eee, çocukların okumasını istemiyor musun Karabaş? Hadi kalk bakalım kalk! Kobas taşı yer sin kafana şimdi!...

— Öğretmenim, sakın taş vurma seni paramparça eder vallaha. Ca mal Ağanın iti deşip de geçiyor mu sen...
— Karabaş avaklarını germiş, kuyruğunu sermiş, yatıyor. Kılına bile kapırdattığı yok. Belli gece de horsuzğa. Namussu iş varmış olsa böyle yattım. Öteki iler yine okulun kapısına yatıyorlar?
— İvce kızmıştım. Ders vakti geçiyor.
— Çocuklar, dedim, gidip sahiline söyleyin de gelsin kaldırsın bu iti.
— Çocuklar iti bırakmış, benimle ilgileniyorlar.
— Camal Ağaya görse keyiflenir öğretilimim. Okulun yapılmasına Camal Ağaya heç yardım etmedi. Onun uşakları şerhede okuyor öğretilimim.

— Bunu diyen kara-kuru, dudakları catlak, iri gözlü bir öğlandı.
— Sen su iti kaldırmazsın misin şurdan? dedim
— Oho... O iti hükümet bile kaldıramaz öğretilimim.
— Çattık belâval! İnsan değil ki, «kalk kardeşim, kalk sekerim, kalk vurttaşım kalk. Deliyen aklı başına toplu. Ders saati geçiyor aziz yurttaşım, hastaysan seni evine götürülim» divesin. Karşındaki bir it. Vursan paralar hoş desen hırlar.

— Çocuklar, bunun hiç çaresi yok mu?
— Yok öğretilimim... Canı ne zaman isterse, o zaman kalkıp gider o...
— Aklıma bir sev geldi. Ama çocuklara sövliyemedim ki... Suna bir kancık gösterin diyecektim. Diyemedim tabii.
— Bekçiyi bana çağırın, dedim Çocuklardan biri seğırtti, az sonra bekçiyi döndü.
— Bekçi, gel bakalım... Kaldır şu mereli kapıdan...
— Bekçi posbiyigini titrete titrete güldü:
— Sen ne diyon hocal!... Camal Ağayı galdır demek gibi bişiy bu seninkisi. Öteki ilerim dilinden ağınarım emme, Camal Ağanınkinden töbe ağnamam. İtine bak kardeşim etin diyerekten beni bekçilikten çıkarın Camal Ağaya. Ben bu işi yapamam hocam! Emme, ille de galdır dersen, gedip deli Haydar'ı sesleneyim.

— Aynı bucağa bağı başka bir köyde verildim. Evleri aynı, insanları aynı, havası, suyu aynı. Hayvanlarını biçimi onları, yürüyüşleri başırları, açlıkları hep aynı. Ne var ki, ilk köyüm dağın öte yamaçına kurulmuştu. Şimdikiyse dağın bu yamacına...Okul daha dört yıllık. Köylüler kendileri yapmışlar. Öğretmen verilmediği çocuklara daha ikinci sınıflar. Okulun her işini öğrenciler yapıyorlar.

Hüseyin Korkmazgil

— Eyiye aâmet deşel...
— Birden silindi Savit Ağanın başı, yerinde kocaman tezek!... Hiç değişmemiş... Samam, arpasıyla, üç-beş saatlik bir siğir tezeği.
— Beni dinlersen sen hemen git bu köyden hocam. Kövli seni istemiyor.
— Güldüm. Dışlerimi sıkarak güldüm.
— Yanlıvorsun muhtar, dedim, kövli beni istiyor. Beni istemeyen bir kişi var köyde.
— Bu kez muhtar dikti gözlerini tezeğe.
— İyi bak, dedim beni istemeyen suratını görürsün o tezekte. Muhtar kaçamak bir göz attı çevresine.
— Baksene, dedi hem de emzmiş ler itin kafasını. Yani bu demek ki, senin de kafanı aha böyle ezeriz demektir. Beni dinlersen hemen git bu köyden. Bu namussızlarla başadedezsin.

— Arkamda sanki koskoca bir Eği tim Bakanlık, koskoca bir Başbakanlık, koskoca bir hükümet, koskoca bir Türkiye yokmuş gibi yalmızlı duydum önce... Sonra toparladım kendimi:
— Bosvecer bre muhtar, dedim kılıma dokunamazlar onlar benim Savit Ağaya dediğin kim! Ben buraya yarının gençlerini vetistirmeğe geldim. Ne yapabilirler bana?
— Muhtar «vay yavrum vays» der gibi güldü.
— Baska ne kafası asabilirler kapıma? dedim.

— Asaırlar hocam... Onlar asacak bulurlar. Belki de benim kafamı asarlar ve de heç biriniz bişey yapamazsınız. Köylüünün, Heri derdini sana danısmaya gelmesi, köylünün seninle yağırlı ballı olması bu heriflerin yaduruyor. Köylü senden yana gavidikçe, forsları grılıyor bu heriflerin. Seni buradan gacırtmam için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar, bak, gö-rürsün. Muhtar bana dedi, der sin.

— Anlıyacağınız, muhtarın kellesini kapıma asıldığını görmemek için o köyden kaçmak zorunda kaldım. (Hadi canım sizdel! Çok gördük o yiğitlikleri. İnceye giden siniz, kaymakam yok; mahkeme ye basıyorsunuz, zabıt kâtiibi bakar dâvanıza, vargic yok, savcı yok. Kafanızı kirsalar, rapor alacak doktor bulamazsınız. Yol yoktur, Valiye gidesiniz. Şikâyet dilekçenizi bakanlığa iletebilmek için karların içinde yuvarlana yuvarlana iki günlük yol almazsınız. Karşındaki bir posta gider Siz hangi yiğitlikten, hangi ülkü-cülükten dem vuruyorsunuz a kuzum? Adamı kör bıcaıkla boğaz arlar da, tavuk vebasından gitti diye rapor alır, yuttururlar.)

— Aynı bucağa bağı başka bir köyde verildim. Evleri aynı, insanları aynı, havası, suyu aynı. Hayvanlarını biçimi onları, yürüyüşleri başırları, açlıkları hep aynı. Ne var ki, ilk köyüm dağın öte yamaçına kurulmuştu. Şimdikiyse dağın bu yamacına...Okul daha dört yıllık. Köylüler kendileri yapmışlar. Öğretmen verilmediği çocuklara daha ikinci sınıflar. Okulun her işini öğrenciler yapıyorlar.

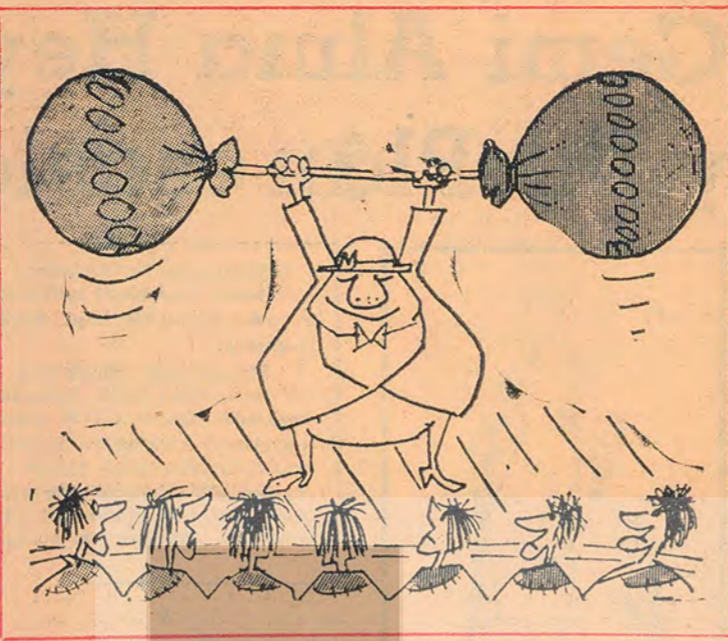
— Bir sabah evden çıktım ki, çocuklar okulun kapısında birikişmişler. Kapıda bir özel sektörlü gibi yangımsı, bir it yatıyor. Daha benim kuzumda fısırt vermediler.
— Öğretmenim it var kapıda... Giremiyoruz, dediler.
— Sizin canınız davak istiyor, dedim. Köy çocuğu itten korkar mı be? Hoşt deyin de defolup gitsin.

— Ama öğretilimim, bu it başka iltere benzemez. Bu it Camal Ağanın iti.
— Camal Ağaya dedikleri, kövün a şaşdır. Ata, ite, içkiye, kumara, silaha, boğazına düşkün bir adamdır. Üz karısı vardır. Haftanın bir kaç gününü kasabaya peçirir Kendisiyle pek karşılaşmamadım. Öğretmenleri sevmediğini duymuş tum.
— Varp itı kaldırmak istedim: — Hoşt! Kalk bakalım paşa ço çuğul...
— RİTTİTTİTT...
— Kalk ulan it ağası!
— RİTTİTTİTT...
— Öğretmenim, parçalar seni, varma üstüne.
— Adı ne bu meretin?
— Karabaş, Karabaş!... Amma, sen onu kaldırmazsın ki!... Canı istemezse töbe kalkmaz. Camal Ağanın iti o...
— Ben biraz daha sokuldum: — Karabaş kalk! Kalk ulan Karabaş!
— RİTTİTTİTT...
— Eee, çocukların okumasını istemiyor musun Karabaş? Hadi kalk bakalım kalk! Kobas taşı yer sin kafana şimdi!...

— Öğretmenim, sakın taş vurma seni paramparça eder vallaha. Ca mal Ağanın iti deşip de geçiyor mu sen...
— Karabaş avaklarını germiş, kuyruğunu sermiş, yatıyor. Kılına bile kapırdattığı yok. Belli gece de horsuzğa. Namussu iş varmış olsa böyle yattım. Öteki iler yine okulun kapısına yatıyorlar?
— İvce kızmıştım. Ders vakti geçiyor.
— Çocuklar, dedim, gidip sahiline söyleyin de gelsin kaldırsın bu iti.
— Çocuklar iti bırakmış, benimle ilgileniyorlar.
— Camal Ağaya görse keyiflenir öğretilimim. Okulun yapılmasına Camal Ağaya heç yardım etmedi. Onun uşakları şerhede okuyor öğretilimim.

— Bunu diyen kara-kuru, dudakları catlak, iri gözlü bir öğlandı.
— Sen su iti kaldırmazsın misin şurdan? dedim
— Oho... O iti hükümet bile kaldıramaz öğretilimim.
— Çattık belâval! İnsan değil ki, «kalk kardeşim, kalk sekerim, kalk vurttaşım kalk. Deliyen aklı başına toplu. Ders saati geçiyor aziz yurttaşım, hastaysan seni evine götürülim» divesin. Karşındaki bir it. Vursan paralar hoş desen hırlar.

— Çocuklar, bunun hiç çaresi yok mu?
— Yok öğretilimim... Canı ne zaman isterse, o zaman kalkıp gider o...
— Aklıma bir sev geldi. Ama çocuklara sövliyemedim ki... Suna bir kancık gösterin diyecektim. Diyemedim tabii.
— Bekçiyi bana çağırın, dedim Çocuklardan biri seğırtti, az sonra bekçiyi döndü.
— Bekçi, gel bakalım... Kaldır şu mereli kapıdan...
— Bekçi posbiyigini titrete titrete güldü:
— Sen ne diyon hocal!... Camal Ağayı galdır demek gibi bişiy bu seninkisi. Öteki ilerim dilinden ağınarım emme, Camal Ağanınkinden töbe ağnamam. İtine bak kardeşim etin diyerekten beni bekçilikten çıkarın Camal Ağaya. Ben bu işi yapamam hocam! Emme, ille de galdır dersen, gedip deli Haydar'ı sesleneyim.

Gitti, az sonra Deli Haydar'la birlikte döndü.
— Ulen Haydar, dedi, galdırse-ne şu iti gapıdan.
— Deli Haydar, bir ite, bir bana baktı, yüzünü buruşturdu:
— O Camal Ağanın iti. Canavar olsa varırım üstüne emme, buna bişiy diyemem. Bekçi demek hükümet güvveti demektir, bunu ancak bekçi galdırır. Hadisenen len çekense tüfeğini. Onu sana ni di-meyse virdi hükümet? Dalına takip da, köye aştığı gosalgalanmış di-yen mi virdi?
— Elini şalvarının cebine sokan, dikilmişti tepemize. Bir bakımın, bayram yerine dönmüş okulun ö-nü. Bayağı skıldım, yüreğim bur-kuldu. Benimle eğleniyorlar gibime geldi.
— Ali, gel buraya, diye gürle-dim.
— Okulun en güçlü, en göztüpek çocuğu Ali kosarak geldi yanıma:
— Buyur öğretilimim...
— Git, bana kalınca bir sopa getir.
— Ali bir an baktı gözlerime, sonra bir koku avırdı yanımından.
— Kalabalık hangir hangir güllü-yordu.
— Hocam, nideceksin sopayı, iti mi döveceksin?
— Başına iş çıkarın hocam.
— Karabaş vurmak demek, vardağış çıkması ya da horsuzğa. Namussu iş varmış olsa böyle yattım. Öteki iler yine okulun kapısına yatıyorlar?
— İvce kızmıştım. Ders vakti geçiyor.
— Çocuklar, dedim, gidip sahiline söyleyin de gelsin kaldırsın bu iti.
— Çocuklar iti bırakmış, benimle ilgileniyorlar.
— Camal Ağaya görse keyiflenir öğretilimim. Okulun yapılmasına Camal Ağaya heç yardım etmedi. Onun uşakları şerhede okuyor öğretilimim.

— Bunu diyen kara-kuru, dudakları catlak, iri gözlü bir öğlandı.
— Sen su iti kaldırmazsın misin şurdan? dedim
— Oho... O iti hükümet bile kaldıramaz öğretilimim.
— Çattık belâval! İnsan değil ki, «kalk kardeşim, kalk sekerim, kalk vurttaşım kalk. Deliyen aklı başına toplu. Ders saati geçiyor aziz yurttaşım, hastaysan seni evine götürülim» divesin. Karşındaki bir it. Vursan paralar hoş desen hırlar.

— Çocuklar, bunun hiç çaresi yok mu?
— Yok öğretilimim... Canı ne zaman isterse, o zaman kalkıp gider o...
— Aklıma bir sev geldi. Ama çocuklara sövliyemedim ki... Suna bir kancık gösterin diyecektim. Diyemedim tabii.
— Bekçiyi bana çağırın, dedim Çocuklardan biri seğırtti, az sonra bekçiyi döndü.
— Bekçi, gel bakalım... Kaldır şu mereli kapıdan...
— Bekçi posbiyigini titrete titrete güldü:
— Sen ne diyon hocal!... Camal Ağayı galdır demek gibi bişiy bu seninkisi. Öteki ilerim dilinden ağınarım emme, Camal Ağanınkinden töbe ağnamam. İtine bak kardeşim etin diyerekten beni bekçilikten çıkarın Camal Ağaya. Ben bu işi yapamam hocam! Emme, ille de galdır dersen, gedip deli Haydar'ı sesleneyim.

— Aynı bucağa bağı başka bir köyde verildim. Evleri aynı, insanları aynı, havası, suyu aynı. Hayvanlarını biçimi onları, yürüyüşleri başırları, açlıkları hep aynı. Ne var ki, ilk köyüm dağın öte yamaçına kurulmuştu. Şimdikiyse dağın bu yamacına...Okul daha dört yıllık. Köylüler kendileri yapmışlar. Öğretmen verilmediği çocuklara daha ikinci sınıflar. Okulun her işini öğrenciler yapıyorlar.

— Bir sabah evden çıktım ki, çocuklar okulun kapısında birikişmişler. Kapıda bir özel sektörlü gibi yangımsı, bir it yatıyor. Daha benim kuzumda fısırt vermediler.
— Öğretmenim it var kapıda... Giremiyoruz, dediler.
— Sizin canınız davak istiyor, dedim. Köy çocuğu itten korkar mı be? Hoşt deyin de defolup gitsin.

— Ama öğretilimim, bu it başka iltere benzemez. Bu it Camal Ağanın iti.
— Camal Ağaya dedikleri, kövün a şaşdır. Ata, ite, içkiye, kumara, silaha, boğazına düşkün bir adamdır. Üz karısı vardır. Haftanın bir kaç gününü kasabaya peçirir Kendisiyle pek karşılaşmamadım. Öğretmenleri sevmediğini duymuş tum.
— Varp itı kaldırmak istedim: — Hoşt! Kalk bakalım paşa ço çuğul...
— RİTTİTTİTT...
— Kalk ulan it ağası!
— RİTTİTTİTT...
— Öğretmenim, parçalar seni, varma üstüne.
— Adı ne bu meretin?
— Karabaş, Karabaş!... Amma, sen onu kaldırmazsın ki!... Canı istemezse töbe kalkmaz. Camal Ağanın iti o...
— Ben biraz daha sokuldum: — Karabaş kalk! Kalk ulan Karabaş!
— RİTTİTTİTT...
— Eee, çocukların okumasını istemiyor musun Karabaş? Hadi kalk bakalım kalk! Kobas taşı yer sin kafana şimdi!...

— Öğretmenim, sakın taş vurma seni paramparça eder vallaha. Ca mal Ağanın iti deşip de geçiyor mu sen...
— Karabaş avaklarını germiş, kuyruğunu sermiş, yatıyor. Kılına bile kapırdattığı yok. Belli gece de horsuzğa. Namussu iş varmış olsa böyle yattım. Öteki iler yine okulun kapısına yatıyorlar?
— İvce kızmıştım. Ders vakti geçiyor.
— Çocuklar, dedim, gidip sahiline söyleyin de gelsin kaldırsın bu iti.
— Çocuklar iti bırakmış, benimle ilgileniyorlar.
— Camal Ağaya görse keyiflenir öğretilimim. Okulun yapılmasına Camal Ağaya heç yardım etmedi. Onun uşakları şerhede okuyor öğretilimim.

— Bunu diyen kara-kuru, dudakları catlak, iri gözlü bir öğlandı.
— Sen su iti kaldırmazsın misin şurdan? dedim
— Oho... O iti hükümet bile kaldıramaz öğretilimim.
— Çattık belâval! İnsan değil ki, «kalk kardeşim, kalk sekerim, kalk vurttaşım kalk. Deliyen aklı başına toplu. Ders saati geçiyor aziz yurttaşım, hastaysan seni evine götürülim» divesin. Karşındaki bir it. Vursan paralar hoş desen hırlar.

— Çocuklar, bunun hiç çaresi yok mu?
— Yok öğretilimim... Canı ne zaman isterse, o zaman kalkıp gider o...
— Aklıma bir sev geldi. Ama çocuklara sövliyemedim ki... Suna bir kancık gösterin diyecektim. Diyemedim tabii.
— Bekçiyi bana çağırın, dedim Çocuklardan biri seğırtti, az sonra bekçiyi döndü.
— Bekçi, gel bakalım... Kaldır şu mereli kapıdan...
— Bekçi posbiyigini titrete titrete güldü:
— Sen ne diyon hocal!... Camal Ağayı galdır demek gibi bişiy bu seninkisi. Öteki ilerim dilinden ağınarım emme, Camal Ağanınkinden töbe ağnamam. İtine bak kardeşim etin diyerekten beni bekçilikten çıkarın Camal Ağaya. Ben bu işi yapamam hocam! Emme, ille de galdır dersen, gedip deli Haydar'ı sesleneyim.

Dört önemli kitap sunuyoruz: Beş romancı Tartışıyor

Bu kitap, Türk Edebiyatı tarihinin en önemli belgesi olacak değer ve niteliktedir. Ünlü beş Türk roman-cısının bir aşk ortamında, köy romanı ve köy sorunları üzerine tartışmaları ses makinesine alınmış ve oradan yazıla- rak bu kitap ya-pılmıştır. Eş ağız ortamında tar-tışma beş romancı sunularlar:

KEMAL TAHİR, ORHAN KEMAL, MAHMUT M A K A L, FAKİR BAYKURT, TALIP APAYDIN.

Bu önemli kitabın fiyatı: 3 lira.

PABLO NERUDA'DAN SEÇME Şiirler

Günümüzün bü-yük, gerçekçi şa-irlerinden Şilili Pablo Neruda'nın en güzel şiirleri seçilerek bu kitaba alınmıştır. Özgürlük savaşçısı ve emekçi sınıfın şairi Pablo Neruda'nın Türkiye'de çıkan ilk kitabıdır. Kitabın başında Neruda'nın hayatı anlatılmaktadır.

Fiyatı: 3 lira

Son perde

Değerli yazar Yurdun Arpa'dın yazdığı bu çok il-gin kitapta, şah-nelerimizde yıl-larda seyirlerini güldüren usta halk sanatçısı Ko-mik Nasit Bey-in hayat hikâyesi vardır.

Fiyatı: 3 lira

Sürgün ve Krallık

1958 yılı No-bel Armağanını kazanan ve 1960 da bir otomobil kazasında ölen ünlü Fransız yazarı Albert Camu'nün en güzel hikâyeleri bu kitapta toplanmıştır. Hikâyeleri çevirenler: Teo, Cevat Çapan, Selhattin Hilav, Asım Bezir-ci. Ayrıca kitapta Adnan Benkin çevirdiği Jean Pa-ul Sartre'n bir ön sözü vardır. Fiyatı: 3 lira Bu kitapları öde-meli olarak iste-yebilirsiniz.

DÜŞÜN YA-YINEVİ . Ca-ğaloğlu, Gazi Sinan Paşa Sok. No: 12 İSTANBUL

Yalçın KAYA'dan Bir Hikâye KARAKOLDA

Okullar açılıp da, Hatice, piyesi bırakınca, bizim «Fareler ve İnsanlar» geçici de olsa afişten kalkmak zorunda kaldı. Seyirciler gelip gelip dönüyorlardı. Kendilerine tiyatronun on günlük bir tatil yapacağımı bildiriyorlardı. Sonbaharda tatil... Tabii buna kimse inanmıyor, başka sebepler arıyordu.

Bir akşam can sıkıntısından Osmanla kafaları çekmeye gittik. Osman, içkiye dayanıklıdır. O, bir buçuk kilo içti, ben yedyüz eli gram filân.

Meyhaneden çıkarken, — Osman dedim, madem kadın eleman bulamıyoruz, bir karar alalım, salona kadın seyirci sokmayalım.

— Kadın olmayınca, piyesi nasıl oynuyorsun? dedi Osman. — «Kamp 17» yi oynarız. Onda hiç kadın yok.

Osman, göğsünü yumrukluyarak, — Oooooof of!.. diye bağırdı. — Salon yokken salon bul, oyun yokken oyun bul, seyirci yokken seyirci bul, ondan sonra da seyircileri geri çevir, oyunu kaldır, salonu kilitle!.. Yenecek ot mu lan bu?!..

Osman, kaldırımdaki akasya ağacına doğru yürüyerek, — İçimde ağırık var, biraz hafifliyeyim! dedi.

— Şampiyonluk elden gidiyor, dedim. Ne oldu. Lan böyle?.. Sen ki, iki kiloya kulak asmamış adamsın!

Bir değil iki değil Ömrümden birkaç kere yamır beni beşer... Seninki kaçınıcı? Değil birer ikişer, Her sefer mi her sefer yalımdın üçer beşer!

Sidighin ilâç olsa ne bir yaraya işer. Ne damla koklatırsın... Buz tutmuş kalbin yalnız yakınlarma gevşer: Mesut akrabalarım, Üstünde eşelenir, eştikçe seni eşer, Çünkü hayat elerin üstüne sinek işer!

Senden artık yok hayır, gelmeseydi bâri şer... Az olsun hatalarım, Hiç olmazsa çabuk git! Hızlı giden beygirin fıskısı seyrek düşer!

Öteki, kibrit yakarak üstüne oturmuş olduğu battaniyeyi gös-terdi: — Yaş yere yatar mıyım ben? Kendi battaniyemi getiriyorum. Kolonyalı molonyalı, o biçim!

Beriki heveslendi: — Bundan sonra ben de öyle yapayım bar! — Müsaade etmezler ki sana... Bana müsaade ediyorlar ama, ben buranın eski müşterisiyim. Yedi yıldır her gece buradayım. Sen yenisin.

— Yahu, benim cebimde açık resimler var, dedi. Çeşit çeşit yonlarda. — Namussuz, bana gösterme din! dedim. — Vakit mi oldu?... Ne yapayım şimdi onları?... Bulurlarsa, isim tamam.

— Buraya sakla! diye fısılda-dım. — Buraya nereye?... Oda, be-nim resimlerden çıplak. Adama gösterdim. — Buna brak!

— Bak, o aklıma gelmedi! Adam, kendisine bakıp konuş-

manız üzerine, — Ne var? diye sordu. — Osman, resimlerim uzattı: — Bunları size bıraksak da, başımız belâyaya girmese... Adam, bir gözden geçirdikten sonra «Olur» diyerek cebininin iç cebine verleşirdi: — Kiyak resimler! Bir tanesini isterim... dedi. — Kolay! dedi Osman.

— Efendim, biz karakolun yedek parçasızız dedi, Sopahıyaacak adam bulamadıkları zaman bizi çekerler. İdmansız kalmak iste-miyorlar. Neyse, bu akşam pa-çayı kurtardık. Siz düştünüz. Bizimle birlikte gelmiş vatandaş-ışi işaret ederek, — Bu arkadaşın beni tanıma-sı lazım ama... dedi.

Ağaç altında bulduğumuz adam ağzından küfürle beraber bir kusmuk fıskıyesine yukseldi. — Seni... seni bir elme geçirir-sem!.. Or... karı dölü!.. Beriki aldırmadı. Bize bakarak — Bizim hanım iyi çalışıyor bakıyorum, dedi.

Anladığımız görünce açıkladı: — Efendim, bizim karının yü-reği yufkandı biraz. Beni sopa-dık kurtarmak için karakola müsteri bulur. Açar telefonu: «Auuuuu, burada iki üç, her neyse, sarhoş var. Mahallelin şaki netini ihtilâl ediyorlar.» der. Polis onları çökince, bir dayaktan kurtuluruz, senin anlayacağın... Bana sorarsan, yufka yüreklilik ten çok, kıskandığından yapıyor bu işi. Çünkü kadın da düşüyor arasıra buraya!

Osman, — Kadınları ayrı yere kapamıyorlar mı? diye sordu. — Bizim karakol asrıdır. Kadın — Erek bir arada... Karı, bu na bozuluyor. Başka — karakola çekilme için emniyete dilekçe verdi. Bakalım ne olacak? Buraya da alıştık biliyor musun. — Bizimle gelen vatandaş, homur danarak, — Ben senin yerinde olsam başka karakola naklettiririm, dedi. Bu karakolun battaniyeleri pis. O yüzden müşteri tutmuyor. Etrafta battaniye benzer bişey yoktu. Osman sordu: — Nasıl battaniye?

Karakolun gediklileri, aralardındaki düşmanlığa rağmen güldüler. Bizimle gelen, — Bunların bir şeyden haberleri yok! diye alay etti. Öteki, — Sopa atarken adamın başına battaniye sararlar, dedi. Bağırtı gürlütlü duyulmasın diye... — Sonra? — Sonra, bağırtırsın bağırtırsın duyulmaz.

Bizimle gelen vatandaş, — İş yok buranın battaniyeleri rinde, dedi. Kendi sidighi kokuyor. Öteki, kibrit yakarak üstüne oturmuş olduğu battaniyeyi gös-terdi: — Yaş yere yatar mıyım ben? Kendi battaniyemi getiriyorum. Kolonyalı molonyalı, o biçim!

Beriki heveslendi: — Bundan sonra ben de öyle yapayım bar! — Müsaade etmezler ki sana... Bana müsaade ediyorlar ama, ben buranın eski müşterisiyim. Yedi yıldır her gece buradayım. Sen yenisin.

— Yahu, benim cebimde açık resimler var, dedi. Çeşit çeşit yonlarda. — Namussuz, bana gösterme din! dedim. — Vakit mi oldu?... Ne yapayım şimdi onları?... Bulurlarsa, isim tamam.

— Buraya sakla! diye fısılda-dım. — Buraya nereye?... Oda, be-nim resimlerden çıplak. Adama gösterdim. — Buna brak!

— Bak, o aklıma gelmedi! Adam, kendisine bakıp konuş-

manız üzerine, — Ne var? diye sordu. — Osman, resimlerim uzattı: — Bunları size bıraksak da, başımız belâyaya girmese... Adam, bir gözden geçirdikten sonra «